

**Stála jsem u brány nebe a pekla
Moje cesta od ZDÁNÍ k BYTÍ
Od iluze k pravdě
Osobní svědectví paní dr. Glorie Polo**

Toto svědectví bylo přeloženo do němčiny ze španělského originálu. Může být volně rozšiřováno, kopírováno a užíváno, jestliže budou splněny následující podmínky:

- **zde předložený text nesmí být zkracován ani měněn – nesmějí být vytrhávány věty ze svého kontextu**
- **tyto stránky a jejich kopie resp. jejich přetisk smějí být používány a rozšiřovány pouze zdarma a bez komerčního účelu.**

Na internetové adrese: <http://www.gloriapolo.net> můžete navštívit webové stránky, které podávají zprávu o případu paní dr. Glorie Polové.

Tyto kopie mohou být v německy mluvících zemích vyžádány zdarma na následující adrese:

Neu ANFANG

Postfach 102

AT – 1011 Wien Austria

Email: paterpio@qmx.at

Este material puede disponerse para otras WEB y/o artículos de prensa, radio y televisión siempre y cuando se cite la procedencia. No se autoriza la venta y/o alquiler del contenido

Úvod

Jestliže někdo z Vás pochybuje nebo si myslí, že Bůh neexistuje a že onen svět je záležitostí pro autory filmů, nebo jestliže někdo z Vás myslí, že smrtí všechno končí, ať si prosím přečte tuto knížečku. Ale čtěte ji úplně celou od začátku až do konce. Jistě se pak Vaše mínění změní, ať je jakkoli skeptické.

Jedná se zde o skutečnost, událost, která je dobře dokumentovaná a stala se v roce 1995. Paní dr. Gloria Polo je žena z Kolumbie, zubní lékařka, která „zemřela“ při jednom úrazu, tzn. byla tak těžce zraněna, že ležela několik dní v komatu a byla udržována při životě jen pomocí nemocničních přístrojů. Kdyby byly přístroje vypnuty, okamžitě by zemřela. Ošetřující lékaři se již zcela vzdali a také už chtěli přístroje odpojit. Pouze její sestra, která je také lékařkou, trvala na tom, aby přístroje nechali ještě dále v provozu.

Během komatu stanula na druhé straně skutečnosti, na onom světě a směla se opět vrátit, aby vydala svědectví těm, kteří nemohou věřit. Přinesla nám odtamtud tedy důležité svědectví. Ale čtěte je na následujících stranách raději sami přímo z jejích úst...

Paní Gloria směla v dnešní době v mystickém zážitku, který velmi jasně popisuje, nahlédnout do své „knihy života“. A tento zážitek jí natolik otřásl, že se z příkazu Pána stala hlasem volajícím na „poušti víry“ dnešní moderní doby. Přitom podstata jejího poselství a její samotný zážitek není nic jiného než pohled na nesmírnou lásku Boží k nám lidem a na Jeho veliké Milosrdenství. Hovoří přitom na stejné téma jako náš současný papež Benedikt XVI. ve své první encyklice „**DEUS CARITAS EST**“ (Bůh je láska).

Vždyť Bůh nám dává stále znovu důkazy, ale my přesto popíráme JEHO existenci.

Svědectví paní dr. Glorie Polo

Zásah bleskem

Dobré ráno, pozdrav Pán Bůh, milí bratři a sestry!

Je pro mě velmi krásné a velkou radostí, že zde smím být, abych se s Vámi podělila o tento veliký dar, který mi prokázal Bůh. To, co Vám budu vyprávět, se stalo 5. května 1995 u Národní university v Bogotě, hlavním městě Kolumbie, tak kolem půl páté odpoledne.

Jsem zubní lékařkou. Já a můj třiaadvacetiletý synovec, který je rovněž povoláním dentista, jsme právě pracovali na naší disertaci. V tento den, byl to deštivý pátek, jsme šli spolu s mým mužem směrem k fakultě zubního lékařství, abychom si přinesli pár knih, které jsme potřebovali.

Šli jsme se synovcem společně pod malým deštníkem. Můj muž měl nepromokavý plášť a šel těsně podél zdi hlavní knihovny, aby se chránil před deštěm. Zatímco jsme oba neustále měnili strany, abychom se vyhýbali loužím – tak jsme se přiblížili, aniž jsme to zpozorovali, k aleji stromů, a když jsme skákali přes jednu větší louži, z výše nás zasáhl blesk, který byl tak silný, že jsme zuhelnatěli. Můj synovec byl okamžitě mrtev a zemřel na místě.

Blesk ho zasáhl zezadu a spálil celý jeho vnitřek. Navenek zůstal neporušen. Ačkoliv byl tak mladý, byl to člověk zcela oddaný Bohu. Zvláště uctíval Jezulátko. Nosil Jeho medaili na krku v krystalu křemene. Odborníci ze soudního lékařství říkali, že to byl právě křemen, který přitáhl blesk. Blesk mu pronikl přímo do srdce. Okamžitě nastala zástava srdce. Shořely všechny vnitřní orgány a silný proud blesku potom opustil jeho tělo přes nohy. Oživovací pokusy byly zbytečné. Ale čistě navenek neměl žádné popáleniny. Co se týče mne, tak blesk vnikl přes moji paži a spálil celé mé tělo strašným způsobem, zevnitř i zvenku. Za toto moje uzdravené tělo, které teď před sebou vidíte, musím děkovat jen Božímu Milosrdenství. Je to výraz milosrdenství tohoto našeho dobrotivého a nás nade vše milujícího Boha. Celé mé tělo bylo tímto mohutným zásahem blesku zuhelnatělé. Prsa byla pryč, zvláště na levé straně, kde byl můj prs, byla velká díra. Nebylo na mně už žádné svalstvo, moje žebra, břicho, podbřišek, jakož i mé nohy a játra byly úplně zuhelnatělé. Blesk opustil moje tělo pravou nohou. Ledviny utrpěly silné popáleniny, rovněž plíce a jeden z vaječníků.

Používala jsem jako antikoncepci nitroděložní tělíčko, které je z mědi, a měď je opravdu dobrý vodič elektřiny. Proto snad i vaječníky byly tak silně spáleny. Byly tak malé jako dvě kuličky hroznového vína. Utrpěla jsem zástavu srdce a byla jsem prakticky bez života. Mé tělo se škubalo a chvělo kvůli elektrickým šokům, které blesk způsobil. Sama mokrá země byla ještě pod elektrickým napětím. V prvním okamžiku mi proto nikdo nemohl pomoci, protože delší dobu nebylo možné, aby mě někdo uchopil.

Druhá strana dění

A teď dobře poslouchejte! To byla tělesná, materiální, fyzická část mého úrazu. Ale druhá část tohoto dění byla mnohem krásnější, byl to nepředstavitelný, překrásný zážitek. Neboť zatímco mé tělo tu leželo zuhelnatělé, nacházela jsem se (má duše) v nádherném bílém tunelu. Kolem mě bylo bílé světlo, nepopsatelné světlo, které působilo takový pokoj, takové štěstí. Pocity, které prostě lidskými slovy nelze popsat. Prostě řečeno – neexistují pozemská slova, která by popsala velikost tohoto okamžiku. Byla to šíleně enormní extáze, nepopsatelný vrchol. V tomto světle jsem se pohybovala dopředu, nepopsatelně šťastná a plná radosti, nic mě v tomto tunelu netížilo. Když jsem pohlédla vzhůru, uviděla jsem na konci tohoto tunelu něco jako slunce, bílé světlo. Říkám „bílé“, jenom abych pojmenovala nějakou barvu, neboť barva tohoto světla a jeho jas byl nepopsatelný. Nebyla srovnatelná s ničím, co existuje ohledně barev na tomto světě. To světlo bylo prostě překrásné. Toto světlo bylo pro mne jako zdroj této zcela obrovské lásky, tohoto pokoje ve mně a okolo mě. Nepopsatelná láska a pokoj, který jsem ze světa neznala...

Zatímco jsem se pohybovala tunelem dopředu, řekla jsem si sama pro sebe: „U sta hromů! Vždyť já jsem umřela..“ A v tomto okamžiku jsem myslela na své děti a naříkala: „**Můj Bože, moje dětičky! Co tomu asi řeknou moje děti?**“ Byla jsem matkou, stále zaměstnanou a ve stresu, která na ně nikdy neměla čas. Odcházela jsem z domu časně zrána, abych dobývala svět, a vracela jsem se domů teprve pozdě večer. A přitom jsem byla neschopná, abych se správně postarala o rodinu a o děti. A tu jsem teď viděla celou bídu svého vlastního života v celé pravdě a bez příkras, a přepadl mě velký smutek.

V tomto okamžiku vnitřní prázdnoty kvůli nepřítomnosti svých dětí jsem nevnímala ani své tělo ani dimenzi času a prostoru. Pohlédla jsem opět vzhůru a viděla jsem něco velmi krásného. Viděla jsem všechny lidi svého života v jednom jediném okamžiku a současně, skutečně v jednom jediném okamžiku, a sice žijící i zemřelé. Objala jsem své praprarodiče, prarodiče, své rodiče, kteří už zemřeli, prostě všechny! Byl to takový okamžik plnosti, bylo to nádherné. Pochopila jsem nyní, že jsem byla obelhávána pohádkami o reinkarnaci. Prakticky jsem si vstřelila „vlastní branku“, protože jsem reinkarnaci vždy fanaticky a vehementně obhajovala. Bylo mi řečeno, že

se moje babička vtělila v někoho jiného, ale už mi neřekli v koho, a protože věštění bylo pro mne příliš drahé, než abych to zjišťovala, nechala jsem věci volný průběh a dále jsem nepátrala, v koho se vtělila. Já sama jsem stále znovu potkávala lidi, o kterých jsem se domnívala, že se do nich vtělil můj pradědeček a dědeček. A nyní jsem objala jak svého dědečka tak pradědečka. Objali jsme se zcela opravdu a skutečně a setkala jsem se všemi v jednom jediném okamžiku; a to se událo se všemi lidmi, které jsem kdy znala a ze všech krajin, kde jsem někdy byla a sice s živými i zemřelými – a to všechno v jednom okamžiku. Jen moje dcera reagovala zděšeně, když jsem ji objala. Bylo jí tenkrát právě devět roků a moje objetí pociťovala v témže okamžiku ve svém skutečném životě na tomto světě. Pociťovala tedy moje objetí v těch hodinách, když se ona a celá rodina strachovala o můj život, poněvadž jsem – moje tělo – přece ještě ležela v komatu v nemocnici. Normálně takové objetí z onoho světa nepociťujeme. V tomto podivuhodném stavu se čas zastavil, bylo to prostě tak nádherné, bez přítěže tělesnosti, bez těla. A již jsem se nedívala na lidi tak jako dřív. Ve svém životě jsem se předtím dívala jen na to, zda je někdo tlustý, tenký, ošklivý, jestli má tmavou kůži nebo jestli je dobře oblečený nebo ne... Podle toho jsem rozdělovala lidi, a proto jsem byla plná předsudků a cynické kritiky. Vždy, když jsem hovořila o druhých, kritizovala jsem. Teď, tady tomu bylo úplně jinak. Zde bylo všechno bez hmotného těla. Nyní jsem také viděla nitro lidí, a jak bylo krásné vidět nitro lidí, jejich myšlenky a pocity, zatímco jsem je objímala. A zatímco jsem tak všechny brala do náručí, současně jsem se pohybovala stále více vzhůru.

A tímto způsobem jsem se dostávala dále, plná pokoje a šťastná. A čím výše jsem vystupovala, tím více jsem si uvědomovala, že se mi dostalo nádherného vidění – a na konci této cesty jsem viděla jezero, překrásné jezero, obklopené tak překrásnými stromy, tak krásnými, tak krásnými, že už neexistuje další stupňování slova krásný. A stejně tak zde byly květiny ve všech barvách, s vůní, která člověku působila takové blaho – bylo to všechno tak jiné, všechno bylo tak nad míru krásné v této podivuhodné zahradě, na tomto nádherném místě – že neexistují slova, která by to popsala, všechno byla láska.

Byly zde dva stromy, které něco uzavíraly. Zdálo se, že je to vstupní brána. Je to všechno tak úplně jiné, než jak to známe. Ani barvy nejsou podobné těm našim. Tam je všechno tak nevýslovně krásné. V tomto okamžiku vidím svého synovce, který se mnou utrpěl neštěstí, jak vešel do této nádherné zahrady. A já jsem věděla, cítila, že tam nesmím vstoupit a ani ještě nemohu – vstoupit tam...

První návrat

V tom okamžiku jsem uslyšela hlas svého muže. Křičí, pláče se zlomeným srdcem a volá z hloubi duše: „*Glorie!!! Co se stalo! Glorie! Prosím nenechávej mě samotného. Podívej, Tvé děti Tě potřebují. Glorie, vrať se zpátky! Nebud' zbabělec a nenechávej nás tady samotné!*“ V tomto okamžiku jsem viděla všechno – jako jedním pohledem jsem měla přehled o všem – a neviděla jsem jen jeho, jak tak bolestně plakal. A v tomto okamžiku mi Pán dopřál návrat. Ale já jsem nechtěla zpátky. Tento pokoj, tato radost, tato slast, do které jsem tady byla zahalena, mě fascinovala. Ale postupně a stále více jsem se začala pohybovat dolů směrem k mému tělu, které jsem shledávala bez života. Viděla jsem, že mé tělo bez života leželo na nosítkách na jednom oddělení universitní nemocnice v Bogotě. Viděla jsem lékaře, jak se kolem mě namáhají a jak mi dávají přístrojem elektrické šoky, aby obnovili činnost mého srdce. Předtím jsme se synovcem leželi více než dvě hodiny na zemi, protože nás nikdo nemohl uchopit kvůli elektrickým výbojům, které vycházely z našich těl nabitých proudem z blesku. Teprve nyní se o nás mohli starat a teprve nyní začalo úsilí o moje oživení. A podívejte se sem. Já (**moje duše**) přicházím ke svému tělu a dotýkám se nohama své duše tohoto místa mé hlavy (**Paní Gloria ukazuje přítom na místo své hlavy**). Duše je obrazem našeho lidského těla v její formě. – A v tom okamžiku na mě přeskočila jiskra s velkou silou. A tak se opět vměstnávám do svého těla. Zdálo se mi, jakoby mě do sebe nasávalo. Tento vstup do těla mi působil nekonečnou bolest, neboť mé tělo ze všech stran sršelo jiskrami. Vnímala jsem to, jako bych byla presována do něčeho velmi malého a úzkého. To ale bylo moje tělo. Bylo to, jako bych se svou normální postavou byla natlačena do dětského oblečení, které se zdálo, že je z drátu. Byla to příšerná bolest. A od této chvíle jsem začala pociťovat také bolesti mého totálně spáleného těla. Toto spálené tělo tak bolelo, tak nevyhovitelně bolelo, tak strašně páliło, odevšad vycházel kouř a pára.

Slyšela jsem, jak lékaři volají: Ona přišla k sobě! Ona přišla k sobě! Byli radostí bez sebe, ale moje bolesti byly nepopsatelné. Moje nohy byly úplně černé a zuhelnatělé, mé tělo byla jedna otevřená rána, jestli vůbec na něm ještě nějaké svalstvo bylo.

Marnivost

Tou největší a nejnesnesitelnější bolestí byla ale moje marnivost. Byl to ve mně jiný druh bolesti, byla to marnivost světské ženy, emancipované ženy světa, samostatné, sebevědomé výkonné odbornice, profesionálky, akademičky, intelektuálky, studované ženy, ženy ekonomky, stvoření, které chtělo hrát ve společnosti nějakou roli. Současně jsem ale byla otrokyní svého těla, otrokyní krásy, módy. Denně jsem strávila čtyři hodiny aerobikem, masážemi, dietami a injekcemi a vším, co si v tomto směru jen dokážete představit. To nejdůležitější, moje modla, byla krása

mého těla. A kvůli tomu jsem podstupovala mnoho obětí. To byl můj život, jen modloslužba mé vnější kráse.

Říkávala jsem, že krásná prsa jsou na to, aby se ukazovala. Proč bych je měla skrývat? Totéž jsem říkala o svých nohou, neboť jsem věděla, že mám vyjímečně pěkné nohy na podívanou a vůbec velmi hezkou postavu. A nyní jsem v jednom okamžiku se zděšením viděla a pochopila, jak jsem celý svůj život stále jen pečovala o své tělo. To byl střed mého života a celý můj zájem: láska ke svému tělu. A nyní jsem už neměla žádné tělo. Tam, kde byla prsa, byly jen díry, které působily hrozným dojmem, zvláště na levé straně bylo všechno pryč. Moje nohy vypadaly příšerně, spíše jen holé pahýly, zuhelnatělé, úplně černé jako spálené grilované kotlety. Ano, všechna místa mého těla, která jsem nejvíce hýčkala a opečovávala, byla zuhelnatělá a zničená.

V nemocnici

Následně jsem byla převezena do nemocnice sociálního zabezpečení. Tam mě začali rychle operovat a seškrabávat spálená místa tkání. Během narkózy jsem opustila své tělo podruhé a přihlížela, co se mnou lékaři dělají, a velmi jsem se obávala o svůj život, především jsem měla strach o své nohy. Když se náhle – jak děsné a příšerné – stalo něco strašného...

Zatím Vám, milé sestry a bratři, musím přiznat, že i ve věcech náboženství jsem byla – ostatně jako i v celém svém životě – na „dietě“. Byla jsem tedy ve vztahu k Pánu Bohu také jednou „z katoliček, které v (životě) víry jsou na dietě“. Je důležité, abyste si toho byli vědomi: Byla jsem špatnou katoličkou.

Můj celý vztah k Bohu spočíval v tom, že jsem navštěvovala nedělní bohoslužbu, která trvala pouze 25 minut. Vyhledávala jsem vždy takové mše svaté, kde kněz mluvil co nejméně, protože mě jeho řečnění nudilo. Jakým utrpením byli pro mě kněží, kteří měli dlouhá kázání. To byl můj vztah k Bohu – byl velmi ubohý, a proto měly nade mnou takovou moc všechny světské proudy a módní novinky. Byla jsem opravdovou větrnou korouhví. Co právě platilo za nejnovější, nejmodernější v racionalismu nebo volnomyšlenkářství, za tím jsem letěla s vlajícemi prapory. Chyběla mi ochrana modlitby, chyběla mi víra. Chyběla mi také víra v sílu milosti, v sílu oběti mše svaté. A právě, když jsem se dále vzdělávala a specializovala pro své povolání, přinesla moje přelétavost ty nejhorší plody. V té době jsem na universitě jednoho dne slyšela, jak jeden katolický kněz říká, že „**neexistuje žádný ďábel a ani peklo**“.

To bylo přesně to, co jsem chtěla slyšet! Hned jsem si u sebe pomyslela: Když tedy neexistuje ďábel a peklo, pak přijdeme všichni do nebe. Kdo se ještě má co bát?

Z čeho jsem ještě teď velmi smutná, co Vám mohu přiznat jen s velkou hanbou, je, že tohle, **totiž víra v peklo**, bylo posledním poutem, které mě ještě drželo v Církvi. Byl to prostě tento existenciální strach z ďábla, který mi ještě dával, že jsem byla ve spojení se společenstvím Církve. Když mi tedy řekli, že on a peklo opravdu vůbec neexistuje, tedy jsem si hned řekla:

„Proč se tu mám ještě namáhat a bojovat za život podle pravidel ‚staré Církve‘. Tedy dobře, potom přijdeme všichni do nebe, je tedy úplně jedno, co jsme a co konáme.“

To právě byl pak s konečnou platností důvod, proč jsem se úplně vzdálila od Pána. Vzdálila jsem se od Církve a začala jsem na ni nadávat a nazývala jsem ji hloupou a překonanou...atd. Už jsem neměla strach z hříchu a začala jsem ničit svůj vztah k Bohu. Hřích nezůstal jenom ve mně uvnitř, nýbrž tento hřích se začal přese mne šířit navenek a vyvolávat nákazu u druhých. Stala jsem se aktivní v negativním smyslu. Ano, dokonce jsem nyní začala sama všem vyprávět, že ďábel vůbec neexistuje, že je to vynález duchovenstva – a někdy jsem i svým kolegům na universitě začala říkat, že ani Bůh neexistuje a že jsme produktem evoluce atd. atd. A tak se mi podařilo ovlivnit mnoho lidí. To předesílám, abyste mohli lépe pochopit následující.

Ďábel skutečně existuje

Teď poslouchejte, co se stalo: Když jsem se nacházela v této strašné situaci, jaký to děsný úlek! Neboť jsem najednou viděla, že démoni skutečně existují; a nyní přišli, aby mě odnesli. Viděla jsem tyto demony před sebou v celé jejich příšernosti a žádné ze zpodobnění, která jsem na zemi dosud viděla, nemohou ani v nejmenším vylíčit, jak příšerně vypadají tito ďáblové ve skutečnosti. A tak vidím, jak najednou ze stěn operačního sálu vystupuje mnoho temných postav. Zdají se být zcela normálními a obyčejnými lidmi, ale všichni mají tento příšerný, hrůzostrašný pohled. Nenávist jim přímo kouká z očí. A najednou chápu, že jim něco dlužím. Přišli, aby mě zkasírovali, protože jsem přijala jejich nabídky k hříchu a nyní jsem za to musela zaplatit, a tou cenou jsem byla já sama. Vždyť moje hříchy měly důsledky. Hříchy patří satanovi, nejsou od něho žádnou nabídkou zdarma, musejí se zaplatit. Tou cenou jsme my sami. Když tedy tak říkajíc nakupujeme v jeho krámě, budeme muset za to zboží zaplatit. To by nám mělo být známo. Musíme zaplatit za každý hřích, platíme klidem svědomí, platíme vnitřním pokojem, platíme svým zdravím... A jestliže jsme velmi věrnými stálými zákazníky satanova supermarketu a nakupujeme stále jen v jeho krámu, nakonec nás zkasíruje sám.

Největší pomluvou a hlavní lží, velikým trikem ďábla je, že rozšiřuje pohádku, že vůbec neexistuje.

A tyto strašlivé, temné postavy krouží kolem mne a je jasné, že přišly jenom s jedním cílem, aby mě vzaly s sebou. Nemáte pravděpodobně žádné ponětí, co to bylo za hrůzu a strašný strach, že mi v této situaci vůbec nebyl nic platný celý můj intelekt, moje duchaplnost, moje vědeckost, mé akademické tituly a moje ukončené odborné vzdělání. Byly úplně bezcenné. Tyto hříchy nás tedy táhnou do hlubiny, dolů, k „**otci lži**“. Jestliže ale svá politováníhodná selhání a hříchy (které musíme zaplatit) předneseme Bohu ve svátosti pokání, pak Bůh platí tu cenu. **ON** ji zaplatil svou vlastní Krví a smrtí na kříži. A **ON** platí pokaždé, když hřešíme, znovu. **ON** za nás vytrpěl pekelná muka, která jsme si měli sami odpykat a která nás zavázala majiteli hříchů (satanovi). Byli jsme **vykoupeni Ježíšem Kristem**. Nyní máme nárok na **JEHO Království, na JEHO život**, neboť **ON** nás učinil „**děti Božími**“.

A tu nyní přišli oni, tito temní tovaryši, aby zkasírovali své jmění – MNE...

Viděla jsem je nyní vystupovat ze stěny a vstupovat do operačního sálu. Bylo to velmi mnoho osob, které tu najednou stály okolo. Navenek vypadaly nejprve normálně, ale pohled každého z nich byl plný nenávisti, plný ďábelské nenávisti. A byli tak bezduší, jakoby uvnitř vyhořelí. Moje duše se vzpírala a třásla a já jsem okamžitě pochopila, že to byli démoni. Pochopila jsem, že zde byli kvůli mně, protože jsem jim něco dlužila, protože hřích není zadarmo. To je opravdu největší ďáblova podlost a lež, že dělá, aby lidé věřili, že vůbec neexistuje. To je jeho strategie, potom s námi může dělat všechno, co chce, tento lhář. A nyní jsem se zděšením viděla: Ó, ano, oni existují a už začali kolem mě kroužit, chtěli mě odnést. Dokážete si představit mé zděšení? Můj strach, tu hrůzu?!

Celá moje věda, chytrost a společenské postavení mi teď nebyly vůbec k ničemu. Začala jsem se válet po zemi a vrhat se na své tělo, protože jsem chtěla uprchnout do svého těla, ale mé tělo mě už nepřijalo; a toho jsem se strašně lekla. Začala jsem utíkat a prchat. Nevím jak, ale pronikla jsem stěnou operačního sálu. Nechtěla jsem nic jiného než pryč, ale když jsem pronikla stěnou – ejhle – udělala jsem skok do ničeho. Byla jsem poslána dovnitř jednoho z těchto tunelů, které tu najednou byly a vedly dolů. Na začátku tu bylo ještě trochu světla a byla to světla jako včelí plástve. A také se to zde hemžilo jako v úlu, bylo tu tolik lidí. Dospělí, staří, muži, ženy a s hlasitým křikem, štěinatí a s divokou hřívou skřípali zuby. A byla jsem tažena stále hlouběji do země a pohybovala jsem se nepřetržitě dolů, ačkoliv jsem se stále snažila dostat se odtud ven. Světla stále ubývalo a bylo stále temněji, a já jsem se hnala v tomto tunelu dál, až nastala mimořádná tma. Bezbranně jsem se ponořila do této temnoty, pro kterou prostě neexistuje přirovnání. Ta nejtemnější temnota na této zemi je proti tomu ještě jasné poledne. Ale tam tato

temnota působí strašné bolesti, hrůzu a hanbu a – příšerně páchne. Je to živoucí temnota, nic tam není mrtvé nebo nehybné. Když pak jsem bez pomoci a bezbranná klouzala těmito tunely, nečekaně jsem dospěla k nějakému rovnému místu. Zde jsem nyní byla naprosto zoufalá, ale posedlá železnou vůlí, abych se odtud dostala pryč. Byla to tatáž vůle jako dříve, abych v životě něčeho dosáhla, což mi teď a tady nebylo vůbec k ničemu – neboť jsem byla zde a nebyla jsem schopná se osvobodit. Z velkých představ a snů z dřívějšíka nezbylo už nic. Stala jsem se najednou prostě jen úplně malou, úplně nepatrnou.

A potom jsem najednou uviděla, jak se otevřela země. Vypadalo to jako obrovská ústa, jako příšerně velká tlama, jako chřtán. Ta země žila, ona se chvěla!!! Cítila jsem se strašně prázdná a pode mnou tato skličující, strašná propast, kterou lidskými slovy prostě nelze popsat. Nejstrašnější bylo, že zde už člověk necítil absolutně nic z přítomnosti a lásky Boží. Zde už nebylo nic, ani kapička naděje. Tato díra v sobě měla něco, co mě nasávalo dolů, aniž jsem se mohla postavit na odpor. Křičela jsem jako pominutá. Vyděsila jsem se k smrti, když jsem zpozorovala, že jsem tomuto pádu nemohla zabránit, nýbrž jsem byla nepřetržitě tažena dolů. Věděla jsem, když se tu jednou zřítím dolů, pak se už nedostanu zpátky. A budu padat bez konce stále hlouběji a hlouběji. To byla **smrt mé duše, duchovní smrt mé duše**, byla bych neodvolatelně navždy ztracena.

Ale během této strašné hrůzy, na pokraji té propasti, jsem náhle ucítila, jak mě svatý archanděl Michael pevně drží za nohy. Mé tělo padalo do této díry, ale byla jsem pevně držena za nohy. Byl to okamžik děsivé bolesti a také příšerného strachu. Ale když jsem tak visela nad propastí, démony dráždila ta troška světla, kterou jsem ještě měla v duši, a tak se všechny tyto nestvůry na mě vrhly. Ty strašné stvůry byly jako larvy, jako upíři, aby toto světlo ve mně s konečnou platností zhasily. Představte si můj odpor a hrůzu, když jsem se viděla pokryta těmito odpornými stvůrami. Křičela jsem, křičela jsem jako pominutá. Tyto věci hořely. Ó, moje sestry a bratři, jedná se o živoucí temnotu, je to nenávisť, která tak pálí, která nás pohlcuje, která nás vykořisťuje a vysává. **Neexistují slova, aby vylíčila tuto hrůzu.**

Ubohé duše

Je třeba, abyste věděli, že jsem byla bezbožnice, prakticky ateistka. Už jsem nevěřila v existenci ďábla a potom už ani v existenci Boha. Ale zde - za těchto okolností - jsem začala křičet:

„Vy ubohé duše v očištění, prosím Vás, vezměte mě odtud pryč, pomozte mi ven. Prosím, pomozte mi!“

Když jsem tak křičela, naplnila mě sžíravá bolest. Tu jsem si všimla, jak milióny a milióny lidí plakaly a sténaly. Najednou jsem viděla, jaké zde bylo nesčetné množství lidí. Mladiství, především lidé mladí, všichni v nevyhovitelných bolestech. Pochopila jsem, že na tomto strašném místě, v této žumpě a bahně plném nenávisti a bolesti, skřípají zuby a vyráží z nich kvílení a bolestné výkřiky, které mě roztřáslly a na které už nikdy nezapomenu. Chápete? To je vzdálenost od Boha, to je hřích, to jsou následky hříchů. Chápete, co je hřích? Zcela protichůdný Bohu, který je nekonečná Láska. Něco tak strašného je hřích, že má takové šílené důsledky. A my si z toho děláme vtipy. Vtipy o hříchu, o pekle a o démonech. Přitom bohužel nevíme, co činíme.

Od té doby, co jsem to zažila, uplynuly roky, ale vždy, když na to myslím, musím plakat nad bolestmi těchto mnoha, mnoha lidí. Byli to sebevrazi, kteří se zabili v okamžiku zoufalství a nyní byli v těchto mukách, v této bídě, v tomto trápení; obklopeni těmito příšernými věcmi, obkrouženi démony, kteří je trápili. Ale to nejstrašnější na celém tom mučení bylo: **nepřítomnost Boha, úplná nepřítomnost Boha, neboť tam člověk Boha nepocítuje.**

A pochopila jsem, že ti, kteří si berou život, tam musejí zůstat tak dlouho, tolik roků, kolik by bývali ještě měli žít na zemi. Neboť sebevraždou vypadli z řádu Božího, proto k nim měli přístup démoni. V očistci jsou „ubohé duše“ jinak uchráněny před každým zlým vlivem, jsou již Božími svatými a s démony už nemají nic společného. Můj Bože, tolik ubohých lidí, většinou mladých, tolik, tolik, plačících, trpících, nevyhovitelně trpících. Kdyby věděli, co je po sebevraždě čeká, jistě by se raději smířili s vězením atd., než něco takového.

Víte, jaké zvláštní utrpení musejí ještě snášet vedle všeho ostatního?

Musejí vidět, jak jejich rodiče nebo blízcí příbuzní, kteří ještě žijí, kvůli nim trpí, snášejí hanbu, mají komplexy viny: Kdybych ho byl jen vychovával přísněji, kdybych ho jen potrestal, nebo: Kdybych ho nebyl trestal...kdybych mu byl býval řekl...kdybych učinil/neučinil to nebo ono... Tyto výčitky svědomí jsou velmi velké a tíživé, jsou peklem na zemi. To, že musejí přihlížet tomuto utrpení svých příbuzných, jim působí nejvíce utrpení. To je pro ně největší trápení a démoni se z toho radují a ukazují jim všechny tyto scény: Podívej se, jak Tvoje matka pláče. Podívej, jak Tvůj otec trpí, jak jsou zoufalí, plni strachu, jak se obviňují, jak diskutují a vzájemně se obžalovávají. Podívej se na to utrpení, které jsi jim způsobil. Podívej se, jak teď rebelují proti Bohu. Podívej se na svoji rodinu – to všechno je Tvá vina!

Tyto ubohé duše především potřebují především, aby pozůstali začali lepší život, aby svůj život změnili, aby konali skutky lásky, aby navštěvovali nemocné. A aby nechali sloužit mše svaté za zemřelé a sami se těchto mší účastnili. Tyto duše by z toho načerpaly velmi mnoho dobra a

útěchy. Duše, které jsou v očistci, nemohou samy pro sebe učinit už nic. Nic, vůbec nic. Ale Bůh může něco činit pro nezměrné milosti oběti mše svaté. Měli bychom jim tímto způsobem pomáhat.

Já, plná strachu, jsem nyní také pochopila, že mi tyto duše nemohly pomoci. A v tomto strachu a příšerné panice jsem začala znova křičet: „**Kdo se zde zmýlíl? To musí být omyl!** Vždyť se sem přece podívejte, já jsem svatá, všichni mě v mém životě svatou nazývali. Nikdy jsem nekradla a nikdy jsem nevráždila. Nikomu jsem nezpůsobila utrpení. Dříve, než jsem byla finančně zruinovaná, jsem ošetřovala zuby zdarma a často jsem nepožadovala žádné peníze, když nemohli zaplatit. Nakupovala jsem pro chudé... Co zde jenom dělám? Bušila jsem na své **‘právo’!** Já, která jsem přece byla tak dobrá a měla jsem jít rovnýma nohama do nebe. Co zde dělám? Každou neděli jsem chodila na mši svatou, ačkoliv jsem se vydávala za ateistku a nic jsem nedbala na to, co pan farář říkal. Nikdy jsem nezmeškala oběť mše svaté. Jestli jsem za celý svůj život zameškala mši svatou pětkrát, tak je to hodně. **Co tedy dělám zde? Pusťte mě odtud! Vezměte mě odtud pryč!**“

Pokračovala jsem v křiku a řevu, pokryta těmito odpornými stvořeními, která na mně byla nalepena.

„**Jsem římskokatolička, jsem praktikující katolička, prosím vysvobodte mne odtud!**“

Viděla jsem svého otce a svou matku

Když leželo moje tělo na zemi v hlubokém komatu, když jsem tak křičela, že jsem katolička, vidím malé světlo – a vězte, že pouhé malé světélko je v této neproniknutelné temnotě něčím převelikým, jestliže jste zažili tuto absolutní, nepopsatelnou temnotu. To je to nejlepší, co se Vám v této situaci může stát, je to ten největší dar, o kterém člověk jenom sní a ve který se neodvažuje ani doufat, že ho také skutečně dostane. Vidím nad touto příšernou tmavou dírou několik stupňů a dívám se nahoru a pozoruji, jak nad touto děsivou propastí stojí můj otec. Tehdy zemřel před pěti lety. Stál téměř na okraji této díry. Měl o trošku více světla než já tady dole a o čtyři stupně výše jsem viděla svoji matku s mnohem, mnohem větším světlem. Byla jakoby pohroužena do modlitby, rovněž v postoji klanění. Když jsem je oba uviděla, naplnila mě tak veliká radost, tak veliká radost, že jsem celá bez sebe začala volat: „**Tati! Mami! Jaká to velká radost, že Vás vidím. Prosím, vezměte mě odtud ven! Prosím Vás z celého srdce, vezměte mě odtud pryč! Vezměte mě odtud ven!**“

A když pak zamířili svůj pohled na mě sem dolů a můj otec mě uviděl v tak žalostné situaci, měli byste vidět tu převelikou bolest, která se dala číst z jejich obličeje. A na druhé straně to vidí člověk opravdu automaticky, protože tam člověk poznává každého až do nejvnitřnějšího nitra. A

tak jsem na ně pohlédla a okamžitě jsem pocítila ten nesmírný smutek a bolest, kterou moji rodiče trpěli, když mě tak viděli. Můj tatínek začal hořce plakat, držel si ruce před obličejem a nařikal s chvějícím se hlasem: „**Ó, moje dcero! Ó, ty moje dceruško!**“ A moje matka se modlila dále, a tak jsem usoudila, že mě moji rodiče odtud nemohli vzít. Bylo to přitom pro mě ještě další velké utrpení, že jsem svou situací jen ještě přispěla k tomu, že také oni tam, kde byli, museli navíc snášet ještě moji bolest a mé utrpení.

Euthanasie a pomoc při umírání

Znova jsem tedy začala vší silou křičet: „**Veďte mě odtud ven. To všechno musí být nějaký omyl. Kdo je zodpovědný za tento omyl! Veďte mě přece ven!**“ V tomto okamžiku, když jsem tak křičela, bylo moje tělo na zemi v hlubokém komatu. Byla jsem napojena na mnoho přístrojů. Byla jsem v agónii. Umírala jsem. Žádný vzduch mi už nenaplňoval plíce, ledviny už nefungovaly, „žila“ jsem už jen proto, že jsem byla napojena na přístroje a protože moje sestra, která je také lékařkou, trvala na tom, aby mě nechali napojenou. Řekla ošetřujícím lékařům a zdravotním sestřím: „**Vy nejste Bohem!**“

Neboť lékaři se domnívali, že se už nevyplatí, aby pokračovali v mém intenzivním ošetřování. Mluvili už s mými rodinnými příslušníky a připravovali je na to, že asi zemřou a že by mě měli nechat v klidu zemřít, neboť jsem byla v opravdu hluboké agónii. Ale moje sestra nepovolila. **Pozorujete ten protiklad? Já jsem ve svém životě euthanasii vždy obhajovala, takzvané právo „důstojně zemřít“.**

Moje sestra mohla být u mne jen proto, že sama byla lékařkou. Po celou dobu zůstala na mé straně. A představte si. V okamžiku, když moje duše byla na druhém břehu a já jsem viděla své rodiče a ze všech sil jsem na ně volala, slyšela moje sestra na tomto světě, ve své skutečnosti tehdejšího okamžiku, zcela zřetelně, jak jsem na své – naše rodiče volala, plna radosti z toho, že mě přišli vyzvednout... Ale moje sestra nepochopila toto volání. Sama z toho skoro umřela hrůzou, když vnímala mé volání, které také opravdu skutečně u mého lůžka zřetelně slyšela. Neboť tento výkřik pro ni znamenal, že jsem šla a také chtěla odtud s konečnou platností. A tak ze své strany křičela : „**Moje sestra teď zemřela! Ten zápas prohrála.**“

Zkouška

A znovu jsem začala křičet: „**Copak nerozumíte! Veďte mě přece odtud pryč, neboť jsem katolička! To všechno musí být nějaké nedorozumění, omyl! Kdopak se tu zmýlil? Prosím, veďte mě přece odtud ven!**“ A když nanovo tak zoufalá křičím, najednou slyším nějaký hlas, je to tak sladký a milý hlas, je to nebeský hlas. A když ho slyším, celá má duše se

otřese radostným vzrušením. Moje duše se plní hlubokým pokojem a nepředstavitelným pocitem lásky. A všechny tyto temné postavy a tato odporná havěť, která byla kolem mě, prchá spěšně a zděšeně zpět, protože nemohla odporovat této lásce. A také nemohou snést ten pokoj. Okolo mě se tedy rozhostí tento nepopsatelný pokoj a vnímám, jak mi tento půvabný hlas říká:

„Nuže dobře, když jsi skutečně katolička, dovedeš mi jistě říci, jak zní Desatero Božích přikázání!“

Jaká to pro mě neblahá výzva. Teď jsem se měla ztrapnit. Sama jsem si vytvořila léčku svým výkřikem a vyznáním. Celý svět měl teď mít možnost slyšet věrolomnost mého slova, mé falešné vyznání. Strašná představa pro mě. Dokážete si to představit? Sotva jsem ještě věděla, že je deset přikázání. Ale to bylo už také všechno. Potom „tabula rasa“. U sta hromů, jak se z toho dostanu? Co jen mám dělat? Jen se nevzdávat, nějak to už půjde!

Budeš svého Boha milovat nade všechno...

Moje matka přece vždycky mluvila o prvním přikázání lásky. Konečně mají její výroky pro mě také praktickou cenu. Její trvalá nabádání a poučování přece nebyla nadarmo. Nyní přišla ta hodina, abych dokázala, že jsem hodná, poslušná dceruška. Moje maminka bude mít z toho radost. Podívejme se, jestli projdu s těmito minimálními znalostmi, aniž by se ukázala zbývající nevědomost. Myslela jsem, že to už nějak dám dohromady, jak jsem na to už byla vždycky zvyklá ze svého dosavadního života. Vždycky jsem měla ty nejlepší výmluvy a dovedla jsem ze všeho vykličkovat. Vždycky jsem se tímto způsobem tak ospravedlnila a obhájila, že si prostě nikdo nevšiml, co všechno nevím a neumím. A tak si to představuji i teď a prostě začínám říkat: „První přikázání zní: **„Budeš svého Boha milovat nade všechno a svého bližního jako sám sebe...!“** A už slyším odpověď: **„Velmi dobře!“** Ale hned nato ten milý hlas říká: **„A TY? Milovala jsi své bližní?“** Hned nato odpovídám: **„Ano, ano, milovala jsem je; ano skutečně jsem je milovala, ano, ano, milovala jsem je!“** A z druhé strany vnímám: **„NE!“** Krátké, průzračně jasné **NE!** A nyní mě prosím dobře poslouvejte! Když jsem uslyšela toto **NE**, tu mě to zasáhlo jako blesk. Teprve teď jsem opravdu správně vnímala zásah blesku. Bylo to jako šok, byla jsem jako ochromená. Do háje.

A tento hlas pokračoval dále: **„Ne, nemilovala jsi svého Pána Boha nade všechno! A ještě mnohem méně jsi milovala svého bližního jako sebe samu! Sama sis utvořila svého PÁNABOHA, upravila sis svého BOHA, jak se Ti právě hodilo. Popřála jsi PÁNU BOHU místo jen v okamžicích svého života, když jsi byla v největší nouzi.“**

Byl takříkajíc Tvou NOUZOVKOU! Vrhala ses před NÍM na zem, když jsi byla ještě chudá, když Tvoje rodina žila v úplně prostých poměrech a Ty jsi chtěla mít bezpodmínečně dobré odborné vzdělání a postavení ve společnosti. Ano, tehdy ses modlila každý den a trávila jsi tím mnoho času. Mnoho hodin ses úpěnlivě obracela k PÁNU, prosilas HO a plazila se před NÍM na kolenou. Nepřetržitě ses za to modlila a vysílala prosby vzhůru, aby Tě ráčil vysvobodit z Tvé bídy, aby Ti umožnil úctyhodné odborné vzdělání a dal Ti stát se jednou z uznávaných osobností ve společnosti. Když jsi byla v nouzi, chtěla jsi prostě jen peníze. ‚Ted’ hned jeden růženec, PANE, ale prosím pak mi nezapomeň také hned nechat poslat peníze!‘ Takových a takových podobných přece bylo mnoho Tvých modliteb! A to byl celý Tvůj vztah k BOHU! Tak jsi se stýkala se svým PÁNEM BOHEM a podle svých představ jsi Jemu přidělovala libovolné místo ve svém životě!“

A bylo tomu skutečně tak, jednala jsem tak s Pánem Bohem ve svém životě. Je to smutná pravda, kterou nemohu ani přikrášlit ani popřít. Mohu k tomu jen říci, že Bůh byl pro mě druhem „bankomatu“. Vhodila jsem „jeden růženec“ a pak se musel snést resp. vypadnout peněžní obnos, bankovky. To byl můj vztah k Pánu Bohu.

A bylo mi to ukázáno a bylo to i mně samotné zcela jasné. Jakmile Pán dovolil, že jsem ukončila své dobré odborné vzdělání, jakmile ON připustil, že jsem měla „ve společnosti jméno“, že jsem byla „někým“; jakmile on dovolil, abych se dostala k penězům a mohla si mnoho dovolit, byl **pro mě Pán Bůh najednou nedůležitý** – ON se stal vedlejší věcí v mém životě.

Začala jsem si sama o sobě hodně domýšlet – DOMÝŠLIVOST je velmi nebezpečným úsekem na cestě životem! Mé EGO rostlo do gigantických rozměrů! Ani jsem nebyla schopna nejmenšího gesta lásky, a už vůbec ne vděčnosti vůči PÁNU! Být vděčný! Nikdy a jaktěživa ne! Pročpak také! Vždyť jsem všechno dokázala sama! Učinila jsem se „NĚKÝM“. JÁ sama jsem dosáhla všeho, o čem jsem snila. Byla jsem totálně slepá, už jsem si nedokázala vzpomenout na své úpění! Nebylo pro mě možné říci: „Pane, **děkuji za tento další den, který mi dáváš! Děkuji TI za své zdraví! Děkuji TI za život a zdraví mých dětí; děkuji TI, že máme střechu nad hlavou; pomoz přece i chudákům, kteří jsou bez přístřeší a nevědí, čím se dnes budou živit! Dej jim přece alespoň něco k jídlu; nenechávej je samotné; stůj při nich!**“ NIC z toho všeho jsem nedokázala říci. Nebyla jsem toho schopná. Ani jsem na to nepomyslela. Byla jsem zcela ponořena do svého JÁ. A JÁ mně samotné stačilo. A tak jsem byla tím nejnevďěčnějším stvořením, jaké si lze představit. A ještě k tomu, že jsem nebyla schopná žádné vděčnosti, dokonce jsem Pánem Bohem pohrdala a vydávala jsem Ho na pospas zesměšňování.

Esoterika – reinkarnace

Mnohem více než v NĚHO jsem věřila v Merkura, Venuši a souhvězdí. Talismany byly pro mě důležitější než PÁN. Byla jsem oslněna astrologií a hvězdoprapectvím a všude kolem jsem vyprávěla, jak hvězdy můj život ovlivňují a pozitivně utvářejí. Astrologie je jednou z těchto malých trhlin v našem životě duše, kterým nepřikládáme žádným význam. A když pak zpozorujeme, jak jsme zapleteni do těchto triků, které také mají démonický původ, potom už bývá většinou příliš pozdě, abychom se z toho ještě vyprostili. Začala jsem pak běhat za každým módním proudem ducha doby. Všechny nauky – i když pramenily z jakkoli chorých mozků – byly pro mě zajímavější než radostná zvěst PÁNA. Všechno bylo „IN“ více než Písmo svaté a staletí stará nauka katolické Církve. Začala jsem proto také věřit na to, že člověk prostě umře a potom zase nanovo začne mít další život. Znovuzrození, re-inkarnace, byla pro mě vítanou naukou, abych vyplnila svůj nevěrecký a bezduchý život. Vděčnost vůči mému STVOŘITELI mi byla cizí. Prostě jsem na to vůbec nikdy nemyslela. MILOST byla něčím, co jsem ze svého slovníku vyškrtla – stala se pro mě CIZÍM slovem, jehož význam jsem úplně zapomněla a pro svůj životní postoj už ani nepotřebovala. Už jsem si vůbec nebyla vědoma toho, že PÁN zaplatil i za mne vysokou cenu, že jsem i já byla Jím vykoupěna za cenu Jeho Nejdražší Krve. Toto všechno mi přicházelo na mysl při této zkoušce z DESATERA prostřednictvím slov a otázek toho nebeského hlasu. Nyní jsem to všechno viděla úplně průzračně. Slepota jakoby byla smazána. Zkoušejí mě a chtějí vědět, co vím o DESATERU PŘIKÁZÁNÍ. A vytýkají mi, že jsem předstírala, že jsem si namýšlela, že Boha uctívám; že Pána miluji. Tloukli mě mými vlastními slovy. A co to mělo nyní znamenat... měla jsem být prostě odkomandována k ďáblu, do pekla?

Když ke mně do ordinace jednou přišla jedna milá paní, aby mé místnosti vykouřila svou směsí bylin a vykropila esencemi štěstí a aby uspořádala ceremonii vyhánění neštěstí, řekla jsem jí: **„Já na takový humbuk nevěřím, ale jen to udělejte, člověk nikdy neví. Když to neuškodí, může to být ještě k něčemu dobré!“**

A tak ty místnosti zamlžila svými zaklínadly a pokropila svými vodičkami, aby do mých místností pomohla proniknout štěstí a pohodě. Tak jsem připustila, aby samotné toto primitivní kouzelnictví a tato pověra odporující mé vědeckosti měla v mém životě už větší význam a vliv než PÁN a JEHO RADOSTNÁ ZVĚST.

Měla jsem v ordinačních místnostech schovaný v jednom koutě, kde to nikdo nemohl vidět a kde si toho nemohli všimnout ani pacienti – masitý list rostliny „Aloe vera“ (španělsky: „Penca de sáliba“), o které mi vyprávěli, že jí jsou vyháněny špatné energie z místností.

Posudte nyní sami, na jakých scestích a bludných cestách jsem se nacházela! Dozvídáte se všechno, jaká PRÁZDNOTA naplňovala můj život místo PRAVÉ NAUKY. Je mi to hanba a dnes se za to stydím. Ale to bohužel byl skutečně můj tehdejší život!

A tak pokračovali, aby analyzovali můj život na základě deseti Božích přikázání. Přitom také zcela přesně poukazovali na to, jak jsem se chovala vůči svému bližnímu. Jak často jsem přece volala k PÁNU, že HO miluji a mám ráda, než jsem se od NĚHO, svého PÁNA BOHA, odvrátila. Než jsem začala bloudit po mylných cestách ateismu a následovat falešné nauky, často jsem PÁNU říkala: „**Můj PANE a můj BOŽE, miluji TĚ!**“

Já a můj bližní

Ale tímž jazykem, kterým jsem PÁNA tak chválila a velebila, tímto stejným jazykem a týmiž ústy jsem celému lidstvu házela klacky pod nohy a nazývala ho zpropadeným. Všechno a každého jsem jenom kritizovala. Nic mi nebylo vhod. Na celý svět jsem ukazovala prstem a přikládala mu vinu, pouze na sebe jsem neukazovala, já jsem byla ze svých obviňování vyňata! Vždyť já jsem byla ta „svatá Glorie“, ta „dobrá“, ta „milá“ a ta „krásná“.

A jak jsem se přitom ještě vychloubala, když jsem říkala, že miluji BOHA; a přitom jsem byla závistivá, nesnesitelná a nikterak vděčná!

V žádném okamžiku jsem neprojevovala uznání a vděčnost svým rodičům a své rodině za všechnu námahu, oběti a lásku, kterou všichni vynaložili proto, aby mi umožnili dobré odborné vzdělání, aby mě viděli společensky postupovat, aby mě podporovali.

Ale k tomu připadá ještě to, že jakmile jsem dokončila své vzdělání, jakmile jsem se vyšplhala na svůj žebříček kariéry, tu už moji rodiče a má rodina nebyli pro mě důležití. Dokonce se ti, kteří mě všemi možnými prostředky podporovali, stali vedlejší věcí, která nestojí za zmínku. Ano, došlo to dokonce tak daleko, že jsem se styděla za svou matku. Styděla jsem se za ni, protože byla z tak prostých poměrů a živořila za tak žalostných okolností.

Já a moje rodina

A po tomto shrnutí mého egoistického životního stylu mi při této zkoušce z Desatera Božích přikázání ještě ukázali, jak jsem selhala i jako manželka a jak jsem se chovala naprosto mimo. Daleko vzdálená od očekávání, které svěřil Bůh křesťanskému partneru v manželství.

Co jsem byla za MANŽELKU? Jaká jsem byla? Celý den jsem reptala už od okamžiku, kdy jsem vstala z postele. Můj milý muž mě přátelsky pozdravil slovy: „**Dobré ráno!**“ A co jsem na to řekla já: „**Jak to má být dobré ráno? Podívej se přece z okna! Vždyť už zase prší!**“ Uměla jsem prostě vždycky něco vytknout a kritizovat, měla jsem špatnou náladu. Nikdo mi nemohl nic udělat po chuti. Na všem jsem něco nacházela a hned jsem se nad tím začala rozčilovat. Nejen vůči svému muži, ale i vůči dětem jsem se chovala týmž nesnesitelným a také nespravedlivým způsobem.

V této zkoušce na druhém břehu mi také ukázali, že jsem nikdy, ani jednou neměla upřímný cit lásky nebo pravého soucitu vůči lidem kolem, vůči svým bratřím a sestrám vně rodiny. A PÁN mi řekl: „**Ty jsi na ně prostě nikdy nemyslela!**“ A uviděla jsem nesčetné nemocné a osamělé a začala jsem naříkat:

„**Ó, PANE, jak jsou přece ubozí, jak opuštění, tito nemocní lidé. Nikdo se o ně nestará! Dopřej mi přece tu milost, abych k nim šla a navštívila je, abych je potěšila a zahrnala jejich samotu, tím že bych u nich zůstala. Také mnoho těchto dětí, které už nemají matku, ti často tak malí sirotci, ó, PANE, jaké utrpení musejí snášet už v docela mladém věku.**“

A čím více jsem se dívala a čím dále postupovala tato zkouška, tím zřetelněji jsem před sebou viděla své „**zkamenělé srdce**“. Bylo pro mě jako obluda, kterou jsem teď najednou musela zjistit ve svém dřívějším způsobu bytí. A všechno bylo tak jasné a tak jednoznačné, že jsem se žádným způsobem – jak jsem jinak byla vždycky zvyklá - z té aféry nemohla vyvléci. Jedním slovem stručně a jasně řečeno, shrnuto: V této zkoušce na základě DESATERA BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ jsem totálně propadla. Na základě svého uplynulého života jsem neměla šanci obstát.

Bylo to prostě nepochopitelně strašné! Ve svém uplynulém životě jsem žila v obrovském chaosu. Neexistoval už žádný řád, jak byl dán ve stvoření. Co mi prospělo, že jsem nikoho nezavraždila a žádného člověka nezabila? Budu Vám vyprávět ještě jeden příklad:

Velmi často jsem mnoha potřebným lidem darovala zboží, potraviny, oblečení a mnoho dalšího. Ale nikdy jsem jim to nedávala z nezištné lásky, ale většinou abych nabyla na významu, abych ukázala, jak jsem dobrá, abych na ně zapůsobila vylhaným dojmem a abych v naší pokrytecky uhlazené společnosti vybudovala o sobě hezký obrázek. Protože jsem totiž byla velmi bohatá, chtěla jsem pak lidem ukázat, jak jsem dobrotivá a velkodušná. Měli na mou velkorysost zírat s otevřenou hubou a také mi proto závidět a obdivovat mě. A rovněž protože jsem byla tak bohatá, chtěla jsem svými dary a velkorysostí manipulovat bídou a chudobou lidí a také se ještě učinit potřebnou. A tak jsem například říkala: „**Podívej, tuhle Ti dávám to a ono** (podle toho, co

mi právě přišlo pod ruce nebo co mi prostě zbylo), **ale prosím Tě, buď tak laskav a jdi místo mne na rodičovskou schůzku do školy mých dětí a zastup mě tam, neboť bohužel nemám čas, abych chodila na tato školní shromáždění, kde se vždycky kontroluje osobní účast.**“ A tímto způsobem jsem sice v celém okolí rozdala bezpočet věcí, ale každý dar byl z mé strany spojen s nějakými podmínkami nebo požadavky. A tak jsem lidi měla na svém vodítku. Manipulovala jsem jimi a oni na mně byli závislí. A kromě toho se mi mimořádně líbilo, když jsem pozorovala, že za mnou běhá houf lidí a za mými zády dále vypráví, jak jsem prý rovněž velkodušná, dobrotivá a svatá. Budovala jsem si tak ve společnosti o sobě působivý obraz. Nikdo nevěděl, že to je klamný obraz, který neodpovídá skutečnosti. A nyní to bylo zjevné. Při této mé zkoušce vyšlo všechno najevo. Řekli mi: „**Jediným BOHEM, kterého jsi uctívala, byly peníze. Tímto božstvem peněz ses sama ztratila!! Kvůli tomuto svému BOHU peněz a zlata ses řítila do propasti. A tak jsi se sama stále více vzdalovala od PÁNA BOHA**“.

To souhlasilo, po nějakou dobu jsme měli velmi mnoho peněz, ale potom jsme zbankrotovali. Dluhy nám přerůstaly přes hlavu, měli jsme neskutečně mnoho dluhů. A peníze nám úplně došly, už jsme nic neměli...;

A když mi právě toto všechno s penězi vytýkali, prostě jsem křičela: „Ale o jakých penězích Vy tu mluvíte; zanechala jsem přece tam na zemi celou spoustu problémů a dluhů“... a více už jsem říci nemohla...

Nezneuctíš Jméno Boží

Když mi pak činili výčitky v druhém přikázání, jasně jsem viděla, jak jsem se ještě jako dítě politováníhodným způsobem učila, že lži jsou výborným prostředkem, abych unikla trestům své matky, které někdy mohly vypadat i velmi přísné a tvrdé. A tak jsem začala jít svou cestu ve společnosti **otce všech lží, satana**. Stal se tak mým společníkem na cestě. Stala jsem se velkou lhářkou. A v tomto „umění lži“ jsem se zdokonalovala. Stávala jsem se stále více perfektní. A v té míře, jak se mé hříchy stávaly stále většími a nechutnějšími, stupňovaly se i mé lži a stávaly se stále většími a nestydatějšími.

Chtěla jsem patrně dokázat sama sobě, k jakému mistrovství to v této disciplíně lži mohu dotáhnout. Lži se stávaly stále mocnějšími a přerostly mi přes hlavu – stejným způsobem jako dluhy.

Vrcholu hříchu lži jsem dosáhla, když šlo i o to svaté, o to Nejsvětější a o samotného PÁNA. Pozorovala jsem, že moje maminka měla velkou bázeň před Pánem Bohem. A pro ni bylo jméno PÁNA něčím úctyhodným a velmi svatým. Nechala jsem si to procházet hlavou a

pomyslela jsem si, že to je pro mě opravdu ta nejlepší zbraň. Tak ji mám (svoji matku) zcela v hrsti. A začala jsem při každé maličkosti a abych podpořila každou z mých lží, přísahat při BOHU. Brala jsem si Jméno BOŽÍ prostě lehkomyšlně a bezdůvodně do úst. Svě matce jsem například říkala: „**Mami, při našem milém Kristu Ti přísahám...**“; nebo „**Mami, při Jménu Boha Otce Ti přísahám, ujišťuji Tě atd. atd...**“, a tak jsem přitom věrohodně vymyšlenými lžemi unikala asi zaslouženým trestům své matky.

Dokážete si představit, že pro svá lhaní, pro své prasečárny, pro tuto hromadu výkalů, ve které jsem se často cítila sviňácky dobře, jsem zneužívala Nejsvětější JMÉNO BOŽÍ a tím jsem HO zatahovala i do výkalů, protože jsem sama rovněž až po krk vězela v tomto močálu hříchů a v tomto lidském hnoji.

A teď se podívejte, moje milé sestry a bratři, díky svému osudu a této zkušenosti smrti, o které zde právě podávám zprávu, jsem se také naučila a na vlastní kůži zakusila, že slova a věty, které opouštějí naše ústa a které z nás vycházejí často tak lehkomyšlně a neuváženě, nejsou prostě odváty větrem a takřikajíc se nerozplynou. Ne, zůstávají často skutečností, která nás mnohem později dostihne a najednou se nám zase vrátí jako „bumerang“, snad dokonce ještě lépe vyjádřeno, dopadne **zpět na nás**. Možná Vám teď přeběhne mráz po zádech, až Vám povím následující. Ne jednou, ale velmi často, když byla moje matka opravdu tvrdohlavá a prostě mi nechtěla věřit, zkrátka jsem jí řekla:

„Mami, ať do mě uhodí blesk, jestli lžu. Říkám Ti jen čistou pravdu!“

A tyto mé časté výroky upadly v zapomnění a nikdo už na ně nemyslel. Ale teď se podívejte, stojím před Vámi pouze z čistého Milosrdenství BOŽÍHO, neboť mě skutečně zasáhl blesk, prakticky mnou projel, prakticky mě rozpůlil na dvě části a úplně spálil.

Tak mi tedy na onom světě ukázali, jak já, která jsem se velkolepě vydávala za katoličku, nikdy jsem nadržela slovo, vždycky jsem byla jen věrolomná a vždycky jsem Nejsvětější Jméno Našeho PÁNA a BOHA jen zneužívala a stavěla před své nečestnosti.

Zapůsobilo na mě, jak PÁN snášel všechny tyto ohavné a odporné případy a jak všichni tvorové současně před NÍM na znamení dojemného klanění a úcty padají na tvář. Viděla jsem nejblahoslavenější Pannu Marii, Matku Boží, u nohou PÁNA ve velké úctě a adoraci. Modlila se za mě a úpěnlivě HO prosila. A já, velká a hanebná hříšnice, jsem si z mého bahna s PÁNEM tykala. Já, která jsem byla přece údajně tak dobrá a měla jsem tak dobrou pověst, kterou jsem si ovšem koupila svými manipulacemi. A tak jsem se viděla, jak často jsem se bouřila proti PÁNU, jak jsem byla na NĚHO našťvaná, jak jsem na NĚHO nadávala a i HO proklínala. Bylo pro mě

nejen zahanbující, nýbrž nesnesitelné a bolestné, když jsem si byla vědoma této minulosti a měla na ní jasný pohled.

Budeš světít den Páně

Když při mé zkoušce podle Desatera dojde na příkázání svěcení dne PÁNĚ a svátečních dnů, byl to hrozný okamžik. Přepadla mě sotva snesitelná bolest. Ten hlas mi řekl zcela jasně a suše, že jsem byla denně čtyři i pět hodin zaměstnaná svým tělem, svým zevnějškem, svou domnělou krásou, přitom jsem denně nevěnovala ani 10 minut tomu, abych Pánu dosvědčila svoji hlubokou náklonnost a vděčnost nebo abych k NĚMU hovořila v modlitbě. Ano, často tomu bylo dokonce tak, že když jsem MU slíbila růženec, oddrmolila jsem ho většinou ve spěchu a stresu. Přitom se také stalo, že jsem řekla: „Vždyť to zase dopadne dobře. Mohu se jistě dobře odmodlit růženec v reklamních pauzách svých oblíbených televizních seriálů.“

A tak mi na onom světě ukázali, jak jsem byla vůči svému PÁNU BOHU stále nevděčná, nikdy mi nepřišlo na mysl, abych JEMU, svému Stvořiteli a VYKUPITELI, poděkovala. A také mi jasně postavili před oči, co všechno jsem zplodila za výmluvy, když šlo o to, že jsem nechtěla jít na mši svatou z pouhé lenosti.

„Ale mami, jestliže je Bůh všude a všudypřítomný, proč bych tam pak měla bezpodmínečně chodit a vyhledávat HO v kostele.“

Jasně, pro mě bylo velmi jednoduché a pohodlné pronášet takové výroky a tak mluvit. A ten hlas znovu opakoval výtku, že jsem PÁNA BOHA nechala na sebe čekat každý den 24 hodin a celý čas jsem si na NĚHO nevzpomněla. Nemodlila jsem se k NĚMU a ani v neděli jsem k NĚMU nešla, abych Mu děkovala, abych MU projevila svou vděčnost a ukázala MU svou lásku alespoň v den PÁNĚ. To na mě bylo prostě příliš. Byla jsem příliš pyšná a navíc nafoukaná.

Ale nejhorší na tomto mém případě bylo, že tato návštěva kostela byla pro mou duši jako restaurace. Bez chození do kostela moje duše zakrňovala, lépe řečeno hladověla, protože rovněž nedostávala žádnou potravu. Ale věnovala jsem se jen svému tělu, abych pečovala o toto pomíjivé tělo a hýčkala ho, na to jsem měla všechnen čas na světě. Stala jsem se otrokyní svého těla. A přitom jsem zcela přehlížela jeden malý, ale podstatný detail.

Měla jsem také duši, o kterou jsem se prostě vůbec nestarala. Byla „úplným sirotkem“. Nikdy jsem ji neživila SLOVEM Božím. Neboť i na to jsem měla ve svém repertoáru lákavější průpovídku, když jsem vytrubovala, že ten, kdo pravidelně čte bibli, se dříve nebo později zblázní.

A svátosti jsem vůbec neměla v lásce. Jak bych jen mohla vyznávat své hříchy jednomu z těch „starých, zkostnatělých ubožáků“, kteří sami byli horší a hříšnější než já sama. Neboť pro mě a mé prasečárny bylo velmi vítané, abych ke zpovědi nechodila. Ten velký lhář a rozvraceč (vždyť to je doslovný význam slova „diabolos“), totiž satan, mě držel daleko od zpovědi a svátostí. A tak to satan dovedl i do stavu, aby zabránil uzdravení a očištění mé duše. Je tomu totiž tak, že démon pokaždé, když jsem se dopustila hříchu, otiskl na bílý šat mé duše své razítko, černé znamení své říše temnoty.

Moje hříchy tedy nebyly bez následků. Nebyly bezplatné a zadarmo. Nýbrž měly těžké důsledky pro zdraví mé duše. Nikdy – kromě Prvního svatého přijímání – jsem nevykonala dobrou svatou zpověď. A od té doby jsem už nikdy ke zpovědi nešla. A nezdá se, že jsem se setkala s knězem přizpůsobeným době, který mi dokonce dával zapravdu v mém postoji k individuální zpovědi - a tuto svátost označoval, jako že už neodpovídá naší moderní době a už není pro moderního člověka žádoucí. A tak také docházelo k tomu, že pokaždé, když jsem šla ke svatému přijímání, přijímala jsem PÁNA JEŽÍŠE KRISTA v Nejsvětější Svátosti oltářní nehodně.

A mé rouhání šlo dokonce tak daleko, že jsem pyšně a vševědoucne všude hlásala:

„Co to má být ta Nejsvětější? Vždyť jak to má jít, aby sám Všemohoucí Živý Bůh byl přítomen v kousíčku chleba, v hostii? Tito kněží by přece měli raději k hostii přidat trochu karamelové polevy, aby alespoň chutnala dobře a ne tak mdle.“

Tak dalece se můj život nyní vymkl kontrole a natolik jsem opustila řád stvoření, že jsem byla schopná vytrubovat taková rouhání. A tak jsem dosáhla nejhlubšího bodu, odbourání a ničení svého vztahu k BOHU, k svému Stvořiteli.

Nikdy jsem nedopřála své duši něco opravdu hodnotného, nějakou stravu. A abych tomu všemu ještě nasadila korunu, nečinila jsem nic jiného, než že jsem kritizovala a očerňovala kněze. Měli byste zažít, jak mi právě tento bod těžce dopadl na hlavu při mé zkoušce na onom světě. Tento hřích mi Pán velmi těžce přičítal. V mé rodině bylo vždycky už zvykem otírat si hubu o kněze.

Pokud si vzpomínám, tedy od té doby, když jsem byla ještě velmi malá, se u nás doma o kněžích mluvilo špatně. Počínaje mým tatškou všichni prostě říkali, že oni byli typy záletníků, otočili se za každou sukni a že všichni dohromady byli více požehnáni penězi a bohatstvím než my prostí lidé. A všechny tyto pomluvy jsme my děti opakovaly odmalička. A k tomu mi nyní řekl PÁN smutným, ale přísným hlasem: **„Copak sis myslela, že jsi, abys tak jednala, jako bys byla Pánem Bohem, a posuzovala mé pomazané a přitom je ještě pomlouvala a urážela?“** A

pokračoval: „Oni jsou lidmi z masa a krve. A co se týče svatosti nějakého kněze, tak ta je živena především také skrze společenství věřících, skrze lidi ve farnosti. Společenství nese BOHU ZASVĚCENÉHO svými modlitbami, uznáním a úctou, kterou mu prokazují, podporou, kterou mu lidé dávají. A jestliže nějaký kněz propadne hříchu, pak byste se ho neměli tak moc vyptávat na důvody a obviňovat ho, ale spíše hledat vinu u společenství, které mu odpíralo úctu, uznání, podporu a modlitbu nebo je neposkytovalo v dostatečné míře.“ A PÁN mi potom ukázal, jak se pokaždé, když jsem kritizovala a špinila kněze, na mě vrhli démoni a jak se ke mně přitiskli ďáblové. A nad to jsem viděla, jak velké zlo jsem způsobila, když jsem prohlásila a označila jednoho BOHU ZASVĚCENÉHO za homosexuála a tato novina proletěla jako blesk celým společenstvím věřících. Nedokážete si vůbec představit, jak velkou, nesmírnou škodu jsem tím způsobila.

Budeš ctít otce a matku

Nyní jsme došli ke čtvrtému přikázání: **Budeš ctít otce a matku!**

A PÁN mi i v této oblasti postavil před oči, jak jsem během svého života byla nevděčná vůči rodičům. Jak často a jak zle jsem proti nim nadávala a je proklínala. Předhazovala jsem jim, že mi nemohli poskytnout všechno to, co už dostaly mé přítelkyně. A bylo mi jasné, jaká jsem byla dcera, která prostě nic neuměla ocenit a pro kterou všechno, co mi rodiče s mnoha oběťmi a za velkých námah poskytli, bylo prostě bezcenné.

Ano, ve svém hněvu vůči rodičům jsem zašla dokonce tak daleko, že jsem prostě tvrdila, že tato paní vůbec nemůže být mou matkou, protože mi prostě připadala tak primitivní a považovala jsem ji za tak málo, než aby mohla být mou matkou. Bylo pro mě tak odporné, když jsem viděla tento výsledek o sobě samé. Totiž o jedné ženě bez BOHA a jak tato žena bez BOHA ničila a negativně ovlivňovala všechno, co jen přišlo do její blízkosti; ale nejhroznější na tom všem bylo, že jsem si přitom ještě namýšlela něco zvláštního, především že jsem také dobrá a svatá.

Pán Bůh mi také objasnil, proč jsem si jen mohla namýšlet, že se při tomto čtvrtém přikázání jistě nemám čeho obávat. Byla jsem si totiž jen proto jistá, že tuto překážku zvládnou levou rukou, protože, ano, v posledních letech jejich života jsem financovala lékaře a léky, které moji rodiče potřebovali, když byli nemocní. Jen kvůli tomuto zcela obyčejnému příběhu jsem si namýšlela, že jsem toto čtvrté přikázání naplnila víc než dost. Zrovna to zapadalo do mé životní filosofie, podle které jsem právě posuzovala a zařazovala všechny své skutky jen podle principu

peněz a financí. A právě tak tomu bylo i s mými rodiči. Prostřednictvím svých peněz jsem jimi manipulovala a činila je poddajnými vůči svým účelům a zájmům.

Moje bohatství mě jim, mé matce a otci z prostých poměrů, vyvýšilo jako nějaké božstvo, které oni sami zaslepeni mými penězi opravdově uctívali. A tato situace, vytvořená mamonem, mi také dovolovala, abych po svých rodičích v drzé svévoli šlapala. Nedokážete si představit, jakou bolest mi působily a až do morku kostí bolely tyto jasné poznatky o mém dřívějším životě, které jsem směla mít díky milosti Boží. Musela jsem přihlížet, jak můj otec naplněn velkým smutkem plakal a vzlykal nade mnou a nad mým chováním; neboť přes všechny své slabosti byl dobrým otcem.

Učil mě, abych byla pracovitá a snaživá a vedla počestný život. Neboť jen ten, kdo koná dobrou práci a osvědčí se ve svém povolání, bude činit pokroky a někam to dotáhne. Ale bohužel mu při všech jeho námahách, aby mě dobře vychoval, unikl jeden malý detail, který je ale něčím zcela podstatným, totiž že jsem měla také duši, která byla před vyhladověním, a že on jako vzor pro svou dceru měl poslání, aby mi přiblížil svým životem i radostnou zvěst a víru. A v tomto ohledu zcela selhal a prostě vůbec neviděl, jak se celý můj život na základě pochybení tohoto malého detailu potápěl a jak jsem stále hlouběji vězela v tomto bahně.

Bolelo mě, když jsem viděla, jaký byl můj otec záletník. Cítil se šťastně a velmi blaze, když mohl mé matce a všem lidem vyprávět a chlubit se tím, jaký byl „máčo“ (**jhoamerický výraz pro kozla, záletníka a domácího tyrana a podobně**), protože měl současně mnoho žen (jeho řečí: mnoho bab) a byl schopen je všechny udržet a uspokojit. Kromě toho můj otec nadměru pil a kouřil. Na všechny tyto neřesti a špatné zvyky byl můj otec nyní ještě i pyšný a hodně si na tom zakládal; neboť byl mylného názoru, že to nebyly žádné neřesti, ale zcela naopak ctnosti, které ho činily něčím zvláštním.

A tak jsem již v mladých letech vnímala, jak moje matka často seděla doma uplakaná, když se můj otec začal zase jednou chlubit svými dalšími ženami a dobrodružstvími, které s nimi měl. A čím častěji jsem to zažívala, tím více rostl vztek, hněv a odpor, který mě přepadl. A nyní vidím průběh svého dřívějšího života a najednou chápu, jak mě tyto neovládané pocity a odpor pomalu ženou do „duchovní smrti“, přivádějí mou duši k zahynutí. Přepadl mě mohutný hněv, když jsem se musela dívat, jak můj táta ponižoval moji mamku před očima celého světa. A začínám se proti tomu bránit, reptám proti tomu a domlouvám své matce a pokouším se ji ovlivnit. Mluvím k ní například takhle:

„Nikdy nebudu jako Ty, nikdy si od žádného muže nenechám takové věci líbit. My ženy právě nemáme v naší společnosti žádnou cenu a jsme proto tak pokořovány, protože existují ženy, které jsou jako Ty a nechají si všechno líbit. Ženy, které se bezvládně podrobují svévoli „máčů“, které už nemají žádnou důstojnost a hrdost, jsou spíše jen zlomenými osobnostmi. Právě ženy, které dovolí domýšlivým mužským, aby po nich šlapali a jednali s nimi jako s nejposlednějším výkalem.“

A když jsem byla už trochu starší, řekla jsem svému otci:

„Nikdy, věř mi a zapiš si to za uši, tati, nikdy nedopustím, aby se mnou nějaký mužský jednal a pokořoval mě tak, jak to stále znovu děláš s mou mamkou. Když to dojde tak daleko, že mi bude muž nevěrný a bude mě podvádět, pomstím se mu a zašlapu ho do kanálu. Se mnou ne, můj milý táto!“

Nato mě můj otec zmlátil jako žito a křičel na mě: **„Co si to jen dovoluješ? Co se to opovažuješ? Co myslíš, že jsi, abys se mnou tak mluvila?“** Vůbec si nedokážete představit, jaký zlý „máčo“ byl můj otec. A já jsem nedovedla držet pusy a odpověděla jsem: **„I když mě zmlátíš a dokonce zabiješ, přísahám Ti, že něco takového si nenechám líbit. V případě, že to někdy dojde tak daleko, že se vdám a pak se dozvím, že můj manžel mi je nevěrný, pak se na něm strašným způsobem pomstím, abyste vy mužští konečně pochopili, co zakouší žena, když s ní muž jedná jako s nejposlednějším výkalem, ponižuje ji a šlape po ní jako po špinavém hadru“.**

A tímto způsobem jsem se celou dobu užírala vším tímto odporem, tímto hněvem a tímto vztekem a zasypávala jsem tím své myšlenky a mozek. Já sama jsem otravovala svého ducha a svůj charakter. Když jsem pak byla už samostatná a dospělá - a přirozeně jsem už měla také dostatek peněz - začala jsem svoji matku stále znovu ovlivňovat tím, že jsem jí říkala: **„Víš co, mami? Rozejdi se s tátou, rozved' se s ním!“** A tak jsem se chovala, ačkoliv jsem svého otce velmi ctěla a také měla ráda. Přesto jsem vždy znovu nanovo své matce domlouvala a říkala jsem jí:

„To přece nemůže být, abys prostě tak snášela takového chlapa jako je můj otec! Bud' si přece vědoma své důstojnosti ženy! Vydobud' si zpět svou čest a ukaž mu přece, že jsi něčím cenným, zvláštním, a ne kusem zabláceného hadru, o který se může otřít!“

Tyto a podobné fráze jsem před svou matkou stále znovu opakovala. Dokážete si to představit? Vsadila jsem všechno na to, abych své rodiče od sebe rozdělila, abych je pohnula k rozvodu jejich manželství. Ale většinou mi pak moje mamka řekla:

„Ne, moje milá dcero, nenechám se rozvést. Nemysli si, že toto chování Tvého otce pro mě není velmi ponižující a bolestné. Trpím tím hodně – jak si jistě dovedeš představit. Ale přináším tuto oběť a vydržím, protože jste tady přece Vy – mých sedm dětí. Vás je sedm dětí a já jsem jen sama. Tak je přece lepší, aby tím měl trpět pouze jeden, a ne sedm lidí aby pak muselo snášet tu bolest. A koneckonců Tvůj otec je přece i dobrým tatškou a já prostě nepřenesu přes srdce, abych jednoduše utekla a nechala Vás vyrůstat bez otce. Ještě se Tě zeptám: Když se s tatškou rozejdu, kdo se pak ještě bude modlit za to, aby se obrátil a byla tak zachráněna jeho duše. Bolest a ponižování, které mi působí Tvůj tatka, spojuji s nevýslovnými bolestmi našeho PÁNA JEŽÍŠE KRISTA na kříži. Každý den říkám našemu PÁNU BOHU: „To, co zde musím trpět a snášet, není přece vůbec ničím ve srovnání s bolestmi, které jsi za nás vytrpěl na kříži. Aby mé útrapy získaly hodnotu, prosím dovol, abych je spojila a sjednotila s Tvým utrpením, aby tak i mé malé útrapy získaly sílu, abych od Tebe obdržela milost, aby se můj muž a mé děti obrátily a tak byly zachráněny před věčným zavržením!“

Mně to všechno bylo nepochopitelné a tehdy jsem nad takovou hloupostí jen potřásala hlavou. Bylo to na mě prostě příliš. To byly myšlenky, které mně byly úplně cizí a diametrálně protichůdné mému způsobu žití a myšlení, a proto jsem ani neměla pochopení pro tyto matčiny výpovědi. A abyste věděli. Nejen že jsem se to nesnažila pochopit, ale tyto matčiny výpovědi mě jen ještě víc dráždily a popouzely můj hněv.

Vedlo to k tomu, že se změnil celý můj život, neboť jsem opravdu začala rebelovat. Tato rebelie se ukazovala především v tom, že jsem se zasazovala o ženská práva a emancipaci – a to nejen jako normální přívrženec – ne, v boji za práva žen jsem byla v první linii. Začala jsem obhajovat potrat, právo ženy, aby sama rozhodovala o svém břichu; nezávislost a právo žít jako „single“ nebo ve volném partnerství - organizovat život s tak zvanými „partnery pro určitý úsek života“; začala jsem propagovat rozvod jako vítané řešení manželských problémů. Zvláště jsem také obhajovala „zákon odplaty“ (Ley de Talion = právní zásada „odplatit stejné stejným“ – „oko za oko, zub za zub“). To znamená: Dávala jsem ženám vždy dobrou radu, aby prostě oplácely stejné stejným a rovněž se každému muži, který je nevěrný, mstily také nevěrou - pokud možno s jeho nejlepším přítelem. Ačkoliv jsem osobně svému manželovi nikdy v životě nebyla tělesně nevěrná, tak jsem svými zhoubnými radami u velmi mnoha lidí způsobila velmi velké škody. Bohužel!

Nezabiješ – Umělý potrat

Když jsme v mé „knize života“ došli k pátému Božímu přikázání – „**Nezabiješ**“, pomyslela jsem si: Konečně si nemusím nic vyčítat, neboť jsem nikoho nezabila a žádného člověka jsem nepřipravila o život. A k mému velkému zděšení mě Pán Bůh poučil o něčem zcela jiném. Ukázal mi se vší zřetelností, že jsem byla příšerně hroznou vražedkyní. A vraždy, do kterých jsem byla zapletena, patřily mimo jiné do třídy zločinů zabíjení, které v Pánových očích platí za nejohavnější svého druhu, totiž **umělé potraty „nenarozených dětí“**.

Dávejte teď dobrý pozor! Moc a vliv, který jsem získala pomocí peněz, mě svedly a přivedly k tomu, že jsem financovala ne jeden, nýbrž několik – neřku-li mnoho – umělých potratů. Teprve moje peníze tyto potraty umožnily. Neboť jsem, ano, stále říkala: „**Žena má právo si zvolit, kdy chce zůstat těhotná a kdy ne. Její břicho patří jen jí samotné!**“

A nyní se podívejte! V mé „knize života“ stálo černé na bílém - a byla to pro mě velká bolest, když jsem zde viděla a konečně také pochopila, do jakých odporných zločinů jsem se sama zapletla díky penězům. Bylo to ale nesmazatelně zapsáno v mé „knize života“. Navíc jsem přiměla k potratu jedno děvče, kterému bylo sotva 14 let. Byla jsem její mistrovou. Jestliže má někdo v sobě jed, pak v jeho okolí nezůstane nic zdravého. Všichni, kteří se přiblíží k takovému člověku, jsou negativně ovlivňováni, přicházejí do styku s tímto jedem a i sami se pak stávají zamořenými a jedovatými. Další ještě docela mladá děvčata, tři z mých neteří a snoubenka jednoho z mých synovců, šly na potrat. Beze všeho jim dovolili přijít za mnou, neboť jsem byla ta s velkými penězi, která mohla všechno řídit – **a byla tak „dobrotivá“**. Byla jsem ta **dobrá teta**, která vždy všechny zvala; ta **dobrá teta**, která jim vyprávěla o novinkách ze světa módy a která jim nejnovější módu také předváděla a často i kupovala. Byla jsem tou, která těmto mladým stvořením napomáhala jak se učinit atraktivnějšími, jak vstoupit do světa „lesku“ a jak druhým ukazovat svá mladá těla co nejvíce sexy a dráždivě.

A představte si! Moje sestra mi v plné důvěře poslala a přenechala své děti. A jak jsem je zkazila a učinila prostitutkami. Ano, přivedla jsem tyto mladé holky, napůl ještě děti, k prostituci. A to byl další do nebe volající zločin a strašný hřích, který v pořadníku těch nejohavnějších zločinů před PÁNEM zaujímá hned další místo za umělým potratem. Neboť jsem tato mladá děvčata učila následující:

„Moje milá děvčata, nebudte přece hloupá! I když Vám Vaše matky tolik vyprávějí o hodnotě pannenství, cudnosti a čistoty, pak je potřeba prostě poukázat na to, že Vaši

rodiče ještě žijí v minulosti, jejich svět už není světem dneška, jsou v zajetí včerejška, zmeškali svobodný a moderní život. Musíte mít pro to pochopení. Ale vy samy byste se měly připojit k modernímu životu, který požívá svobodu vybojovanou námi ženami a plně se realizovat jako ženy - tedy poslouchajte je, mějte pro ně porozumění, protože oni zkrátka jinak nemohou; ale nekažte si přece proto svůj vlastní mladý život. Vaše matky s Vámi mluví o Bibli, která existuje už 2000 let. Ony už rovněž nejsou „up- to - date“ [moderní].

A faráři také odmítli to moderní a nechtějí jít s dobou. Kážou jenom to, co jim předloží papež, ale papež také není zrovna časový, tenhle papež vyšel z módy. A každý moderní člověk, který ho ještě poslouchá, je hloupý a může si za to sám, když si svého života nedovede pořádně užít.“

Vizte teď ten jed, který jsem sypala do těchto mladých, nevinných dívčích srdcí. Je to prostě nepředstavitelně zruďné!

A také jsem tato mladá děvčata učila, jak si mohou nejlépe užívat svého těla a potěšení při sexu. Přitom jsem je výslovně upozorňovala na to, jak je důležité, aby se chránily. Naučila jsem je všem mně známým metodám. Pod názvem „Dokonalá, samostatná žena“ jsem je co nejpřesněji informovala o všech rizikách a ochraně před nimi při pohlavním styku. A jednoho dne pak ke mně do ordinace přijde jedno z těchto děvčat, totiž snoubenka mého synovce - bylo jí sotva 14 let - (a to, co Vám zde vyprávím, jsem osobně viděla zaneseno v „knize mého života“) – přijde tedy ke mně do ordinace a vypráví mi s usedavým pláčem: „**Glorie, jsem přece ještě tak mladá, jsem prakticky sama ještě dítě, a přesto jsem už těhotná.**“ Já jsem nato odpověděla: „**Ty jsi ale husa! Copak jsem Vás neučila, jak se má člověk chránit!!!!**“ Nato řekla, stále ještě plačíc: „**Ano jistě, ale ono to prostě správně nefungovalo.**“ A pohledem do své „knihy života“ jsem viděla, že mi PÁN toto mladé stvoření vlastně poslal, abych je uchránila před hloupostí. Chtěl, abych ji uchránila před pádem do této propasti, abych ji odvrátila od potratu svého děťátka.

Neboť umělý potrat nám kolem krku navléká tak těžký řetěz, který nás tlačí k zemi a který pak jen sotva dokážeme za sebou vláčet. Vyvolává bolest, která už nikdy v našem životě nepřestane. **Je to ta nesmyslná jistota, že člověk spáchal vraždu, tedy že je vrahem.**

A nejhorší na tom je, že člověk nezavraždil jen tak někoho, nýbrž **své vlastní tělo a krev, své vlastní dítě.** A v případě tohoto děvče bylo nejhorší, že místo abych ji od toho odvrátila a vyprávěla o našem PÁNU BOHU, vtiskla jsem jí do ruky hrst peněz, aby si tento potrat mohla dovolit. A abych upokojila své svědomí (**vůbec nevím, jestli se to ještě vůbec dá nazvat svědomím, co jsem tenkrát měla**), dala jsem jí tolik peněz, aby mohla jít do nejrenomovanější potratové kliniky, aby potom nebyly opravdu žádné komplikace. A tak jako při této příležitosti jsem financovala ještě několik – neřku-li mnoho - potratů.

Je to tak strašné, když na to dnes pomyslím. Pokaždé, když je takto prolévána krev robátka, je to jako **velká zápalná oběť pro satana**, je to slavnostní hostina pro ďábla. Mne si ruce a tančí radostí. A našemu PÁNU Ježíši Kristu to působí bolest jako při JEHO smrti na kříži a za těchto bolestí sebou škube a pokaždé tím velmi trpí, **když je umučeno nenarozené, nevinné dítě.**

V „knize života“ jsem totiž také mohla vidět, jak vzniká život. Viděla jsem, jak se naše duše tvoří v okamžiku, když se setká spermie s vaječnou buňkou. V tom okamžiku přeskóčí překrásná jiskra, která vyzařuje světlo, které **má svůj původ ve slunečním světle BOHA OTCE.** A břicho nastávající matky se ozáří paprsky této nové duše v okamžiku, když byla oplodněna její vaječná buňka. A když pak dojde k potratu, pak tato duše křičí a sténá čirou bolestí, i když se ještě neutvořily žádné oči ani údy. A celé společenství svatých, celý onen svět vnímá tyto výkřiky a toto sténání, když je vražděna nová, za pomoci BOŽÍ stvořená duše. Celá nebeská klenba sebou při tomto výkřiku škube a je ho slyšet od jednoho konce k druhému, hlasitě a zřetelně jako ozvěnu v horách. V pekle jsou také slyšet hlasité výkřiky, ale tam jsou to výkřiky jásotu, které vydávají všichni démoni k slavnosti dne a předvádějí přítom tanec radosti.

A bezprostředně potom se v pekle otevírá několik pečetí a vycházejí ohavní strašidelní duchové, kteří jsou vypuštěni na zemi, aby znova pokoušeli celé lidstvo a sváděli na scestí. A důsledek toho je, že **lidé jsou stále více zotročováni satanem**, stále více propadají žádostivosti a požitku, vyskytují se stále nové závislosti na vášních a dějí se všechny ty špatné a strašlivé zločiny a ošklivosti, které denně slyšíme a vidíme ve zprávách a o kterých si pokaždé myslíme, že už nemohou být horší, a příští den narazíme prostřednictvím nových zločinů na to, že stupňování bylo přece jen ještě možné.

Máme vůbec ještě představu, kolik robátek je denně zabito na celém světě? Není už možné, abychom si představili rozsah tohoto obrovského zločinu. **Brodíme se v krvi těchto neviňátek a vůbec to už nepozorujeme.** Je to pro nás normální a patří to už ke všednímu životu. Když se někdo postaví proti potratu, je označován za fanatika a konzervativce, za staromódního a poněkud pomateného. A to je jeden z největších triumfů pro pekelného knížete satana. Jak bude postaráno o náš svět, jestliže cena za nevinnou krev každého jednotlivého nenarozeného je to, že je na zem vypuštěn nový démon. Brzy se náš svět zatemní čistě kvůli démonům, kteří byli vypuštěni.

A potom jsem viděla, jak jsem byla ponořena a omývána touto krví nevinných dětí. A zcela v protikladu k umývání v našem světě se stávala moje bílá duše touto krvavou koupelí stále

temnější a nevzhlednější, **až byla úplně černá**. A po těchto událostech s potraty jsem už vůbec neměla cit pro hřích. **Pro mě už prostě hřích neexistoval**. Všechno bylo dovoleno a moje chování mi přitom ještě připadalo jako dobré. Vždyť jsem pomáhala lidem. **Nebyla jsem si jen vědoma toho, že těmto lidem pomáhám k jisté cestě do pekla**.

A objevila se ještě druhá věc, která by mě nikdy nenapadla nebo nepřišla na mysl, když jsem já sama stála na ďáblově výplatní listině. **Byla mi ukázána všechna robátka, která jsem usmrtila já sama, která jsem já sama uměle potratila**. A přesně tak - jako Vy teď - jsem v prvním okamžiku nevěděla jak, kdy a kde! Bylo mi to však hned ukázáno a měla jsem to pak i jasně před očima. Vždyť jsem Vám již na začátku vyprávěla, že já sama jsem si zvolila jako ochrannou metodu plánovaného rodičovství nitroděložní tělísko a nechala jsem si ho zavést. A v bolestném údivu jsem nyní ve „své knize života“ musela vidět, kolik mých vaječných buněk bylo oplodněno a bylo s to vyrůst v malá robátka. Viděla jsem těch mnoho světelných jisker, které se rozzářily při utvoření jejich duší. A slyšela jsem také výkřiky těchto **duší, jak byly vyrvány z ruky BOHA OTCE**.

A najednou jsem pochopila důvod, proč jsem byla stále tak špatně naladěna, zahořklá a protivná. Měla jsem špatný mok, často se se mnou nedalo mluvit, neovládala jsem se a byla jsem náladová vůči svým bližním, vůči své rodině. Celý den jsem byla jen frustrovaná, nic mě nemohlo uspokojit. Často mě přepadaly strašné deprese. A nyní jako by mi spadly šupiny z očí:

„Jak prosté a jednoznačně jasné – vždyť jsem se proměnila ve stroj na zabíjení robátek!“

A to všechno mě nechávalo klesat stále hlouběji do bažiny hříchu. Jak jsem si jen mohla na začátku tohoto shrnutí mého života domýšlet a pyšně provolávat, že jsem nikoho nezabila. A jak jsem jen mohla každého druhého, který mi připadal příliš tlustý nebo mi byl nesympatický, opomíjet, pohrdat jím, ano, opravdu s ním jednat nenávislně a prostě ho odmítat. Jak jsem mohla nosit nos tak nahoru, ačkoliv jsem byla docela obyčejnou vražedkyní?

A bylo mi také ukázáno, že člověka nezabíjí jen rána z pistole. Ne, často stačí, když ho nezměrně nenávidíme, když mu přejeme nebo působíme zlo, když někoho šírá závist vůči této osobě. A už tím můžeme druhého zabít. Vražda v rodině nebo ve vesnici velmi často začíná tímto jednáním, které často my sami hodnotíme jako nikterak nebezpečné, i když zlé.

Nebudeš provozovat necudnost

Nyní u šestého přikázání - **„Nebudeš provozovat necudnost“** - jsem si řekla: **„No konečně - aspoň u tohoto přikázání mi nemohou vyčítat žádné přestupky. Nebudou mi**

moci předhazovat žádného milence, protože jsem po celý svůj život byla intimně jen s jedním mužem - a to byl můj první a poslední, totiž můj manžel.“

Najednou mi bylo ukázáno, že pokaždé, když jsem ukazovala odhalená prsa a vystavovala na odiv své tělo v sexy bikinách, sváděla jsem cizí muže k tomu, aby na mě civěli, měli přítom špatné představy a tím byli svedeni ke hříchu. A tímto zcela jednoduchým způsobem jsem - tak tu a tam – také sklouzla do manželské nevěry. Ale také jsem měla ve zvyku stále znovu radit jiným ženám, že mají být svým manželům nevěrné, přičemž jsem říkala:

„Nebudte přece pitomé, oplat'te jim to, jen jim to nepromíjejte, nýbrž se rozejděte a raději se dejte rychle rozvést!“

- jen tímto žvaněním a těmito špatnými radami jsem se podílela na jednom opovrženímhodném cizoložství.

A tak při tomto přehledu svého života jsem i jasně poznala, že tak zvané hříchy „**žádostivosti těla**“ jsou ohavné. Vedou přímo do zavržení a je třeba je zcela striktně odmítnout, i když to už dnes mnoho lidí považuje za normální a říkají, že jim to vonělo a že to bylo úplně skvělé; že člověk tu a onu zkušenost jednou musel sám učinit; že to člověk musí zkusit, aby se dozvěděl, zda se přitom pociťuje rozkoš nebo zda dochází ke zcela zvláštnímu vrcholu. Mnozí se vůbec neštítí, aby si jako argument na své počínání vztáhli dokonce srovnání se zvířaty, a říkají: „**At' nás to prohání tak divoce jako divoká zvířata!**“ A také pro homosexualitu je často předkládán argument, že je zcela přirozená a chtěná Bohem, protože je už také přece dokázáno, že i v říši zvířat existují homosexuální páření. **Ano, copak nepozorujeme, že si tím bereme za vzor zvířata?** A to má stejný význam, jako když se odhazuje duše. To, čím se vyznačujeme jako BOŽÍ obraz - totiž JÍM stvořenou nesmrtelnou duší v každém člověku - tu tím házíme psům.

Bohužel jsem se ve svém životě vytrhla z ruky BOŽÍ. Musela jsem se smutkem zjistit, že hřích není pouze provedený skutek, nýbrž že mohu těžce hřešit i v nejskrytějších myšlenkách a ve své duši. (Vždyť to také stojí ve vyznání hříchů: „**myšlením, slovy a skutky**“.)

Bylo pro mě také velmi bolestné, když jsem musela poznat, jak všechny tyto spáchané hříchy mají důsledky a dlouhou dobu působí dál. Hřích cizoložství - lépe řečeno hříchy cizoložství - mého otce také přivodily velkou škodu jeho dětem a zadusily jejich duši. Tak jsem začala opovrhovat všemi muži a moji bratři se stali pravými odlitky, věrnými kopiemi svého otce, kteří se všude vychloubají tím, že jsou ještě pravými máči, opravdovými záletníky a velkými pijany. A ještě si na tom také hodně zakládají. Pyšně to vytrubují do celého světa. Vůbec si nedělají hlavu, jak velmi tím zase škodí vlastním dětem.

A proto jsem svého otce na onom světě viděla tak hořce plakat. Teprve tam pochopil a viděl, jak velkým dědictvím svými hříchy zatížil své syny i dceru. A pochopil, jakou škodu tím způsobil v řádu Božím a ve stvoření BOHA OTCE.

Nebudeš krást

V sedmém přikázání - **nebudeš krást** - jsem si byla svou věcí zase zcela jistá, považovala jsem se za velmi čestnou a neměla jsem si co vyčítat! Ale Pán Bůh mi drastickým způsobem ukázal, že u mě doma začalo hnít a plesnivět mnoho zbylých potravin, protože jsem při nakupování prostě měla příliš velké oči a vůbec jsme nemohli všechno sníst; tedy zatímco jsem nechávala zkazit potraviny, bylo na celém světě tolik hladu, a když mi to ON postavil před oči, řekl k tomu jen:

„JÁ jsem měl hlad a podívej se, co Ty jsi udělala s tím, co jsem Ti dal - nevážila sis toho a nechala jsi to zkazit; bylo MI zima a podívej, jak ses nechala zotročit módními trendy a vnějším vzhledem. Jaké jmění jsi zaplatila za injekce, abys byla štíhlejší. Učinila ses také otrokyní svého vlastního těla. Zkrátka, povýšila jsi své tělo na božstvo, učinila jsi ho modlou.“

A tak mi náš PÁN postavil před oči, že jsem se tím stala také spoluvinnou na velké bídě v naší zemi a že rovněž i v tomto Božím přikázání jsem na sebe uvalila vinu.

Dále mě také upozornil na to, že pokaždé, když jsem o někom mluvila špatně, kradla jsem mu jeho čest. A něco takového zase napravit, zase to vrátit do původního stavu je téměř nemožné. Bylo by mnohem snazší, kdybych někomu ukradla bankovku, neboť pak bych mu mohla peněžní obnos prostě vrátit, abych své provinění znovu napravila. Proto je také loupež „dobré pověsti“ nějakého člověka mnohem závažnější než právě prostá krádež věcí nebo peněz.

I své děti jsem okradla, když jsem jim odepřela být dobrou ženou v domácnosti a matkou, matkou něžnou, která o děti pečuje, která je tu stále pro ně a je jim praktickým vzorem nezištné a obětavé lásky.

A ne matkou, která se sama potuluje jen na ulici a děti nechá doma samotné **v opatrování televizoru jako náhradního tatky a počítače jako náhradní mamky** a v kruhu **mnoha videoher jako náhradních sourozenců**.

A abych upokojila své svědomí, kupovala jsem jim za drahé peníze stále jen nejlepší značkové hadry, aby alespoň ve škole a u svých přátel udělaly dojem a mohly vyvolávat závist.

Ještě více jsem se zděsila, když jsem viděla, jak si moje matka činila výčitky a ptala se, zda vůbec byla dobrou matkou. A to, ačkoliv moje maminka byla velmi zbožná a dobrá žena, žena v domácnosti a matka rodiny, která nás vždy znovu napomínala, milovala a ukazovala, jak velmi má starost o nás a o naše potřeby.

Přesně tak svým způsobem i můj otec stále znovu ukazoval, jak nás má rád a že jsme tím nejdůležitějším v jeho životě. A jak jsem tak byla ponořena do těchto myšlenek, řekla jsem si sama pro sebe:

„Co se asi stane se mnou, která jsem svým dětem ani nic nedala; snad vůbec nepozorují, že teď už tu nebudu; pravděpodobně jim vůbec nescházím!“

Při těchto slovech mi přeběhl mráz po zádech, doprovázený bolestí, která mnou projela jako meč - středem srdce.

Styděla jsem se za všechna svá selhání na celé čáře. Je třeba, abyste věděli, že člověk může v „knize života“ vidět všechno tak jako ve filmu. A tak jsem tam také zrovna viděla, jak se mé děti při jedné příležitosti navzájem bavily a řekly následující:

„Doufejme, že moje matka bude potřebovat ještě delší dobu, než přijde domů; doufejme, že uvízla někde v zácpě, neboť moje mamka je velmi nudná a celou dobu dokáže jen reptat a kritizovat...“

Jak otřesné ale bylo, když jsem slyšela tříleté dítě a o něco starší dceru, jak takhle mluvili o své krkavčí matce.

A znovu jsem si uvědomila, že jsem je oloupila o opravdovou matku. Neposkytla jsem jim žádný pokojný domov. Zabránila jsem, aby v dětských letech mohly - prostřednictvím mého vzoru - poznat Boha. A nenaučila jsem je, jak se miluje bližní. Neboť je to přece tak prosté: Jestliže nemiluji svého bližního, nebudu mít také nic do činění s naším PÁNEM BOHEM; a jestliže sama nemám žádný soucit a milosrdenství a neuskutečňuji je v praxi, potom ani nemohu být s Bohem; a tak ani nikoho nemohu přivést blíže k Bohu nebo předávat víru. **Neboť Bůh je LÁSKA...**

Nebudeš vydávat křivé svědectví

No dobře, teď Vám chci ještě krátce něco vyprávět na téma: - **Nevydávat křivé svědectví proti bližnímu a nelhat.** A přitom jsem to skutečně dotáhla na přebornici. Slyšeli to také všichni?!? Neboť mým otcem se učinil ďábel. Neboť každý z nás má svého OTCE, buď BOHA OTCE, nebo je to právě satan, který MU upírá otcovství.

Jestliže Bůh je LÁSKA, a já jsem ale plná hněvu, kdo je pak mým otcem? To přece není těžko zodpovědět a je snadné to pochopit. Jestliže mi Bůh stále znovu káže smíření a odpuštění, jestliže mě ON vyzývá k tomu, abych milovala své nepřátele a ty, kteří mi škodí - já ale mám v hlavě jen pomstu a myslím na heslo: „zub za zub“. A to byl skutečně tehdy můj svět a mé představy. Dobře, kdo pak tedy byl mým otcem? A k tomu ještě: **ON, náš Pán Bůh, je PRAVDA sama a satan je kníže lží.** Kdo byl tedy potom mým otcem? Už vidíte. Mohu to otáčet a převracet, jak chci. Výsledek je stále: **To já sama jsem si ve svém životě zvolila d'ábla za otce.**

A říkám Vám. Neexistuje žádné rozdělování lží do kategorií. Neexistují lži ani růžové ani tmavě žluté nebo brčálově zelené. **Každá lež je zrovna lží.** A přesně tak, jako neexistují tyto zmíněné zabarvené lži, neexistuje ani „lež z nouze“ nebo „laskavá lež“ nebo „milosrdná nebo soucitná lež“ a ještě tak mnoho jiných druhů, které vynalezli lstiví lidé podle démonického návodu, aby měli výmluvu.

Každá lež je zrovna LŽÍ. A d'ábel je otec veškeré lži, lhář od počátku.

Lži, kterých jsem se svým jazykem dopustila, byly tak, tak příšerné, prostě strašné. Mohla jsem vidět, že jsem tím házela samé šestky. Při každé příležitosti jako například při pomluvách, které jsem pouštěla do světa, když jsem si z druhých dělala legraci, nebo když jsem lehkomyšlně vymýšlela pro druhé lidi zlé přezdívky a pak je vyprávěla celému světu a pokaždé jsem se ještě při tom škodolibě bavila. Jak velice a jak mnoho lidí jsem tím zranila, urazila, vydala na posměch a pomluvila. A to všechno jsem činila svým bližním.

Nedovedete si vůbec představit, jak taková přezdívka dokáže člověka zranit. Může tím získat komplexy méněcennosti, které ho provázejí celý život a vždy znovu připravují bolesti. Například jednu kamarádku, která byla trochu baculatější, jsem postě nazývala jen tou „tlustou“ nebo „sádelnatou koulí“. Už nikdy se tohoto označení nezbavila a zůstala vždy jen „sádelnatou koulí“. Velmi ji to přisadilo. Tato frustrace z ní učinila frustrovaného jedlíka, což zase mělo přirozeně dopad na obvod jejího těla. Často ji proto s sebou nebrali nebo nezvali.

A tak vidíte, jak slova mohou mít za následek i odpovídající skutky – a **nakonec z toho vznikne celá spousta zla.** Všechno jsou jen jedovaté plody jednoho lehkomyšlně vypuštěného slova.

Nebudeš bažit po majetku svého bližního

Když přezkoušeli můj život na základě Desatera Božích přikázání, vyšlo jasně najevo, že všechno mé zlo, hříchy a zloba měly svůj původ v chamtivosti.

Toto pošetilé přání, tato dychtivost prostě všechno vlastnit a o všem rozhodovat. MUSÍM MÍT místo MUSÍM BÝT. Vždycky jsem si myslela, že budu šťastná, když budu vlastnit všechny peníze světa a budu velmi bohatá a toto přání, abych měla peníze, se u mě brzy zvrhlo v posedlost. Byla to velká škoda a pro mě velká tragédie. Když jsem totiž vlastnila skutečně hodně, hodně peněz a mohla jsem si téměř všechno dovolit, prožívala jsem nejhorší a nejnešťastnější období svého života.

Moje duše se dostala na dno, že jsem si dokonce chtěla vzít život. S tolika penězi a bohatstvím, a přesto sama a vnitřně prázdná, osamělá a opuštěná.

Sama jsem prožila, co znamená: **LÁSKA, PŘÁTELSTVÍ, NÁKLONNOST se nedá penězi koupit.**

I při pokusu koupit za všechny peníze světa lásku se dostane většinou jen **licoměrnost, faleš, lichotky a předstíraná poníženost.** Byla jsem tedy hluboce zklamaná, zahořklá ve slepé uličce svého života, kterou jsem si sama zvolila. Dosáhla jsem vrcholu frustrace a tam vál mrazivý vítr, který mi jen vnášel do mysli otázku, proč jsi sem vůbec vystoupila? Hrabivost, jakož i každá jiná žádostivost, tedy tato dychtivost po penězích a bohatství; tato závist toho, co už má jiný; toto „to musím mít také“; - se do mě zakleslo, vzalo mě za ruku a přivedlo mě na scestí. Tato chamtivost mě vedla přímým směrem do pekla, pryč od mého Stvořitele BOHA, z jehož ruky jsem se tímto „**chtít mít**“ vytrhla.

„Kniha života“

A po tomto rozboru mého života na základě Desatera Božích přikázání mi byl poskytnut pohled do mé „knihy života“. Byl to nádherný okamžik. Prostě se mi nedostává slov, abych mohla přiměřeně popsat tuto „**KNIHU ŽIVOTA**“.

Začala mým početím. Jakmile se spojily buňky mých rodičů, **PROBLESKLA** jiskra. Malá, překrásná světelná exploze a z ní se vytvořila duše, moje vlastní duše, zcela chráněna v rukou **BOHA OTCE** – a v **BOHU OTCI** jsem viděla tak láskyplného a něžného Tatínka.

Byl se mnou 24 hodin denně, vedl mě za ruku, chránil mě, stále měl o mě starost a stále za mnou. Nikdy mě nespustil z očí a nenechal mě samotnou. A všechno, co mi v prvním okamžiku

připadalo jako trest nebo velké neštěstí, nebylo ničím jiným než výrazem JEHO LÁSKY a JEHO starostlivosti o mě. Protože On se na mě nedíval zvenku a nehleděl na mé dobře formované tělo. NE, ON se díval do mého nitra, ON zkoumal moji duši a přitom viděl, jak jsem pomalu ale jistě scházela z JEHO CESTY a jak jsem odmítala JEHO záchranu a spásu.

A tak jsem mnoho situací svého uplynulého života při pohledu do své „knihy života“ zažila v jejich souvislostech a viděla jsem současné důsledky svého jednání a rozhodnutí své svobodné vůle. Pro lepší pochopení Vám chci proto vyprávět jeden příklad, který ukazuje, jak nádherná je taková „kniha života“.

Za svého života jsem byla velmi falešná a pokrytecká. Tak jsem často svým známým - nebo i přítelkyním – říkala lichotivým hlasem:

„Jé! Podívej, jak Ti to dnes sluší. Tyhle Tvé šaty jsou prostě skvělé a tak Ti padnou! Jak v nich vypadáš krásně!“

Ale v „knize života“ člověk dokonce vidí i to, co si přitom myslí a co se odehrává v jeho nitru. A tu jsem vnímala, že jsem si přitom v srdci říkala:

„Fuj! Jakou má ránu! A vždyť si přitom ještě i myslí, že snad je královnou krásy!“

Vidíte, to byly přitom mé myšlenky v mém skrytém nitru. V této „knize života“ člověk vidí a slyší tyto události jako ve filmu a tak jsem také všechno viděla a slyšela přesně tak, jak jsem to tehdy za svého života také slyšitelně řekla s jediným rozdílem, že jsem také mohla vidět a vnímat své myšlenky.

Bylo to jako dvoukanálové zvukové zfilmování v různých jazycích nebo jako film s titulky. Jeden zvukový kanál přenášel přesně to, co jsem ze sebe vydávala svým jazykem a s licoměrností a druhý kanál mi dával slyšet a číst myšlenky, které jsem přitom měla, a mohla jsem přitom také vidět stav své duše, své nitro. Sami byste pomysleli na technický zázrak, kdybyste něco takového zažili o svých výročí nebo situacích svého vlastního života. Je to prostě velkolepé!

A tak jsem viděla vnitřní skutečnost svého života. Všechna má lhaní tu ležela zcela odhalena, vřela jako v hrnci bez poklice, byla nahá a bez příkras, každý je mohl vnímat. Celý svět je mohl vidět. Byla živoucí a odkrývala své vlastní ostudné činy. Svou matku, jak často jsem ji vodila za nos a zcela sprostě podváděla. Často mi totiž právem nedovolila, abych šla ven a stýkala se se svými „špatnými“ kamarády. Ale s poznámkou: **„Mami, mám teď ještě skupinovou práci ve školní knihovně!“** jsem už byla v mžiku pryč. A moje matka to spolkla i s navijákem a uvěřila mé pohotovému lži.

Jak často jsem si takovými lžemi ukradla samotný čas, toulala jsem se okolo domů, prohlížela si pornografické filmy nebo šla do baru, abych se svými „kamarádkami“ chlastala pivo.

A nyní to všechno viděla také moje matka v mé „knize života“, která zde byla pro všechny otevřená. Nic jí neuniklo.

Ještě další příklad toho, co jsem viděla ve své „knize života“. Moji rodiče mi vždy s sebou do školy dávali na polední svačinu banány. V té době jsme žili opravdu ve velmi nuzných poměrech, takže moje svačina se většinou skládala právě jen z banánů, tu a tam z housky a mléka. Často jsem jedla banány už cestou do školy a slupky jsem odhazovala prostě všude, kudy jsem právě šla, bez dalšího přemýšlení. Nikdy mi nepřišlo na mysl, nikdy jsem si nelámala hlavu nad tím, co všechno se může přihodit kvůli takové kluzké, nepozorně odhozené banánové slupce, jaké škody může něco takového způsobit jinému člověku. A slupky od banánů, které jsem odhodila, se tedy tak prostě povalovaly.

Překvapující a nejpůsobivější bylo, jak mi Pán Bůh ukázal, co některé - samozřejmě ne všechny – z těchto povalujících se slupek způsobily. Viděla jsem osoby, které kvůli těmto slupkám od banánů upadly a v některých případech by tyto pády byly mohly kvůli hustému provozu dokonce dopadnout smrtelně, a já bych tím byla bývala ještě vinna, kdyby byl zhasl nějaký lidský život. Všechno pouze z bezmyšlenkovitosti, z chybějícího pocitu zodpovědnosti a chybějícího milosrdenství vůči mým bližním.

Tak tomu bylo také v jiném případě, když mi jedna pokladní v supermarketu omylem sama od sebe vrátila o celých 4.500 peso navíc. A v této souvislosti jsem pak šla také v jednom z mála případů ke zpovědi, kde jsem skutečně pociťovala upřímnou, hlubokou lítost a velkou bolest nad svým hříšným počínáním.

Můj otec nás děti vždycky nabádal k tomu, abychom byly ve svém životě **čestné** a navzdory chudobě považovaly čest osoby za velké dobro - především i svou vlastní.

Neměli jsme nikdy sáhnout po penězích druhého, ani když se jednalo pouze o několik centů. Když se tedy stala tato událost s vrácením peněz, zpozorovala jsem omyl teprve v autě, když už jsem zase byla na zpáteční cestě do své ordinace. A řekla jsem si sama pro sebe:

„Ach, tahle pitomá stará kráva, to hloupé hovado, copak mi nevrátila o 4.500 peso navíc a na mě teď zase je, abych k ní jela nazpátek a ty peníze jí vrátila!“

Byla jsem už zase na cestě k supermarketu, když jsem se dostala do obrovské dopravní zácpy. V autorádiu jsem slyšela, že kolem dokola je všechno uzavřené. A znovu jsem hlasitě přemýšlela a řekla jsem si:

„Ach! To je opravdu vrchol. Ted' mám ještě i ztrácet hodiny svého drahocenného času jen proto, že ta hloupá kráva byla tak blbá, než aby správně počítala. Vždyť jí nikdo neporučil, aby byla hloupá jako husa a přepočítala se! Ted' jedu prostě domů a za takových okolností jí ty peníze už vůbec nevrátím! Ne, v žádném případě, vždyť si to zavinila sama.“

Ale i přes mé výmluvy mi z této události s penězi zůstaly výčitky svědomí. A protože taťka tak často a tak zřetelně zdůrazňoval právě základ počestnosti a tím ho také upevnil v mém charakteru, šla jsem tedy následující neděli ke svaté zpovědi a řekla jsem knězi, který seděl ve zpovědnici: **„Důstojný Otče, zhřešila jsem, protože jsem si přivlastnila 4.500 peso, když jsem už nevrátila tento obnos jedné paní, které ty peníze vlastně patřily.“** Potom jsem už vůbec nedávala pozor, co mi zpovědník k tomu říkal nebo jak mě o tom poučoval.

A když jsem pak viděla tuto scénu v „knize života“, je třeba abyste věděli, že ten Zlý, ďábel, mi skutečně tento hřích už nemohl připisovat a označovat mě za zlodějku, neboť jsem se z něho opravdu vyzpovídala. Ale nyní Vám budu vyprávět, co mi o tom řekl Pán Bůh:

„Tato chybějící láska k bližnímu, kterou jsi zde dala najevo, když jsi nevykonala žádné zadostiučinění za svůj hřích, také není v pořádku. Těch 4.500 peso byly pro Tebe sice maličkostí - neboť jsi takové obnosy denně vyhazovala z okna za hlouposti, které jsi bezpodmínečně chtěla mít - ale pro tuto chudou ženu s minimální mzdou, která musela ještě půl dne pracovat a zanechat své děti samotné, aby vůbec nějak vyšli, - pro ni bylo těchto 4.500 peso živobytí na celé tři dny, její kapitál na jídlo a pití pro celou rodinu na tyto tři dny.“

A víte, co při tom bylo nejhorší a nejdojemnější, jak mě PÁN nechal vidět tuto scénu: **Mohla jsem totiž na vlastní oči vidět, jak tím tato žena se svými dětmi skutečně musela trpět a jak tato rodina několik dní musela snášet opravdový hlad.** Všechno pouze mou vinou. Důsledky mého hříchu. Tato žena toto všechno snášela se svými malými dětmi a k tomu ještě musela mít strach, že ztratí své místo na pokladně supermarketu.

Neboť tak poukazuje náš PÁN BŮH v „knize života“ na naše chování. Ukazuje nám, kdy jsme něco učinili, kdo pod tímto naším činem musel trpět, kdo musel nést důsledky, ke kterým

špatným skutkům tím byl podnícen bližní, když byl jat soucitem, a jak se potom choval nebo co pak konal.

Závěrečná otázka

Nakonec se mě Pán Bůh zeptal: „**Jaké mi přinášíš duchovní poklady?**“

Ještě si pomyslím: „**Co asi myslí těmi duchovními poklady?**“ Vždyť jsem před NÍM stála s prázdnýma rukama, vždyť moje ruce byly bez ničeho, jen tak mi visely z ramen, aniž by něco držely nebo konaly. A v tomto okamžiku slyším, jak ke mně mluví:

„**Co Ti je nyní platné, že jsi vlastnila dva byty, že bylo Tvým vlastnictvím několik domů, že jsi dokonce mohla nazývat svými více ordinací? Co Ti je nyní platné, že ses považovala za vysoce vzdělanou odbornou zubní lékařku, která je velmi úspěšná? Mohla jsi sem s sebou přinést i jen jedno zrnko prachu z jedné cihly Tvých budov? Máš snad s sebou svoji naditou peněženku nebo tlustou šekovou knížku?**“

A když se mě pak ještě zeptal: „**Jak jsi naložila s talenty, které jsem Ti dal?**“, pomyslela jsem si: „**Co asi myslí za talenty? Co mi tím chce říci?**“ A najednou mi svitlo. Uvědomila jsem si to. Ano, dostala jsem příkaz, příkaz bránit a šířit „království LÁSKY“, „Království BOŽÍ“.

Prostě jsem úplně zapoměla, že mám také duši, a ještě mnohem méně jsem si pamatovala, že jsem také dostala talenty. A už vůbec jsem si nebyla vědoma, že jedním z těchto talentů byla schopnost, abych byla nástrojem Božského Milosrdenství, abych působila jako JEHO milosrdná ruka. A tak jsem si ani nedělala starosti se skládáním účtů, že **všechno dobro, které jsem opomněla a rovněž nevykonala, připravilo Pánu Bohu velké bolesti a mnoho zármutku.**

BOŽÍ LÁSKA

Neboť je třeba, abyste věděli, na co se mě PÁN stále znovu a znovu ptal! Stále znovu mě oslovoval kvůli LÁSCĚ, kvůli nezištné, bezpodmínečné lásce. A proto vždy znovu vycházel najevo nedostatek této LÁSKY, této „CARITAS“, této dobročinnosti, tohoto širokého spektra křesťanské lásky k bližnímu.

Tato nepřítomnost JEHO Božské lásky, kterou nám všem ON dal do vínku jako příkaz a talent, byla – krátce řečeno – výsledkem, shrnutím všech událostí mého dosavadního života.

A pak mi vysvětlil: „**Víš, Tvá duchovní smrt, odumírání Tvé duše začalo...**“ A nyní jsem viděla zcela zřetelně: Byla jsem sice ještě naživu, ještě jsem dýchala, ale byla jsem vlastně už mrtvá; **moje duše už zemřela; zadusila se.**

Kdybyste jen sami viděli, **co je ta „duchovní smrt“**. Co znamená, že duše odumřela, zadusila se. Měli byste vidět, jak vypadá duše, která už jenom pociťuje NENÁVIST. Jaká hrůza a děs vychází z takové duše, která je už jen zahořklá, na obtíž a nesnesitelná.

Celou dobu myslí jen na to, jak by mohla celému světu způsobit další zlo. Tak právě pak vypadá duše, když je plně obtížena těžkými hříchy. Moje duše je toho příkladem.

Navenek jsem příjemně voněla a byla jsem ověšená drahými šaty, ale moje duše zde uvnitř odporně zapáchala a potulovala se jen v propastech lidské a ďábelské zloby.

Je jen zcela pochopitelné a oprávněné, že jsem měla všechny ty deprese a zmocňovala se mě zahořklost. A ON mi vysvětlil následující:

„Tvá duchovní smrt začala totiž už tím, jak Ti byli úplně lhostejní Tvoji bližní a jejich utrpení. Jak jsi už s nimi prostě necítila. Bylo to napomenutí od MNE a mělo Ti být varovným signálem, když jsem Ti stavěl před oči utrpení Tvých bližních – při tolika příležitostech a ve všech částech světa. Nebo když jsi mohla vidět v televizi nebo v jiných sdělovacích prostředcích, jak byli lidé unášeni, zabíjeni, roztrháni bombami a vyháněni, měla jsi na jazyku často jen povrchní komentář jako: ‚Ó! Ti ubozí lidé! Jakého hříchu se na nich dopouštějí!‘ Ale utrpení Tvých bližních se Tě vůbec nedotýkalo, neproniklo do Tvého zkamenělého srdce, jejich osud se od Tebe odrážel. Ve svém srdci jsi tedy vůbec nic nepociťovala! Tvé srdce bylo tvrdé jako kámen, ledová skála. Tvoje hříchy proměnily Tvé srdce v kámen, učinily je tvrdým a chladným!“

A když se nyní moje „kniha života“ zavřela, dokážete si jistě představit, **jaká hanba a smutek mě přepadl.**

Ale k tomu ještě přistoupilo, - **a tato bolest byla ještě větší, ještě nesnesitelnější**, - že jsem pociťovala největší lítost nad tím, jak špatně a nevděčně jsem se ve svém životě chovala vůči svému Stvořiteli, BOHU OTCI.

Neboť přes všechny mé těžké hříchy, navzdory mému zcela nečistému duchu a mé velké lhostejnosti, navzdory mé vlažnosti a všem mým odporně strašným pocitům vůči mým bližním mě Pán Bůh vždy a dokonce až do posledního okamžiku hledal, šel za mnou a čekal na znamení mé vůle k obrácení a návratu.

Stále znovu mi posílal osoby, které křížovaly moji životní cestu a byly jeho nástroji, aby mnou pohnuly, abych přemýšlela a vrátila se k NĚMU. A tímto způsobem ke mně mluvil, upozorňoval na SEBE, tímto způsobem mě - často docela hlasitě - volal.

Také mi vzal mnoho věcí, aby mě pohnul k přemýšlení. Poslal mi zkoušky a těžké časy. Jako klacky pod nohy mi posílal velká zklamání. To všechno průběžně činil, jen aby mě opět získal nazpět, aby mě přivedl na správnou cestu do Otcova domu. Až do posledního okamžiku zkoušel skutečně všechno a čekal na znamení ode mě. ON ale nikdy nelámal moji svobodnou vůli. **Měla jsem poznat všechno JEHO volání a čekání a pak učinit správné rozhodnutí ze svobodné vůle.**

Víte, kdo a jaký je Bůh, OTEC nás všech? Stojí jako žebrák na okraji naší životní cesty. A jako žebrák nás rovněž stále znovu snažně prosí, běží za námi, je často také na obtíž; ON pláče a pokouší se obměkčit naše zkamenělé srdce a je smutný až do hloubi SVÉHO Nejsvětějšího Srdce, když musí tak často prožívat, jak se k NĚMU jen chladně obracíme zády a prostě ho nebereme na zřetel nebo také děláme jen tak, jako bychom si HO nevšimli. On se tak často a tolikrát ponižuje - přesně tak, jak se ponižil na kříži - jenom aby dosáhl toho, že se obrátíme a změníme svůj život, že se vrátíme k NĚMU do Otcova domu.

A když jsem mu řekla: „**Poslyš, můj PANE, Ty jsi mě ztratil!**“ - jsem si už zase uvědomila, jaká to ode mě byla drzost. Samozřejmě to zase jednou nebyla pravda, **protože ne ON mě zavrhl, nýbrž už já sama jsem si to všechno zapříčinila.** Bylo mi jasné, že rozhodnutí jsem činila já podle chuti a nálady - ve svobodě lidského stvoření, na kterou Bůh vždy dbá. Vybrala jsem si svého OTCE a svůj klan.

A otec, kterého jsem pro sebe vyvolila, **nebyl Bůh OTEC, ale za otce a vůdce svého života** jsem si vzala **satana, ďábla.** Zařizovala jsem svůj život podle jeho vůle a jeho lží. On a jeho klam byl smyslem mého ubohého života.

A jak se nyní moje „kniha života“ zavřela, v duchu zjišťuji, že stále ještě visím hlavou dolů na okraji hrozivého, temného chřtánu. A stává se mi jistotou myšlenka, že aniž bych se mohla bránit, budu neodvolatelně padat do této tmavé díry, kde si na konci představuji bránu, kterou pak už vstoupím do „věčné temnoty“ na nikdy neshledanou.

A tak jsem začala zoufale vší silou křičet a volat. Utíkala jsem se ke všem svatým, aby mě ráčili zachránit. A nedokážete si vůbec představit, kolik svatých mě najednou napadlo. Vůbec jsem nevěděla, že znám tolik svatých a jejich jména. **Vždyť jsem byla tak vlašnou, ba ještě více skutečně špatnou katoličkou.**

Ale v tomto okamžiku mi jen projelo hlavou, abych byla zachráněna. A bylo mi úplně jedno, jestli mě zachrání svatý Josef Dělník nebo svatý František z Assisi nebo jiný vzývaný světec. **Hlavně abych byla zachráněna.** Nakonec mi jako naschvál došla jména světců, které jsem vzývala. Už mě totiž žádný nenapadl a najednou zase bylo hrobové ticho.

A toto ticho mě nechalo, abych opět pocítila své nepopsatelné bolesti. Vnímala jsem prázdnotu, která byla bezútěšná. Cítila jsem se osamělá a úplně opuštěná. A mohla jsem myslet jen na to, že na zemi na mě jistě všichni lidé myslí a přitom mají v hlavě jen „moji pověst té dobré, krásné a svaté“. Vždyť jsem si tuto pověst záměrně vybudovala svým zdánlivým světem, který jsem si sama vytvořila.

Všichni pro mě truchlili, hovořili o mé „svatosti“, čekali na mou smrt, aby svoji „svatou“, kterou přece osobně znali ve skutečném životě, pak vzývali a prosili o ten nebo onen „zázrak“.

A jen se podívejte, v jaké nepříjemné situaci jsem byla. Nikdo z těchto truchlících lidí na zemi, kteří čekali na mou smrt - ani moji nejhorší nepřátelé - by si nedokázali představit, v jaké beznadějně situaci jsem se nacházela - totiž zcela krátce před věčným zavržením, před odpočíváním do pekla, v jehož existenci většina těchto truchlících lidí popravdě už vůbec nevěřila.

A jak mi tak tyto myšlenky procházely hlavou a k tomu jsem stále jen nesouhlasně potřásala hlavou - na znamení nepochopení tohoto nesouladu mezi mou situací a smutečnými myšlenkami pozůstalých, tu zdvihám své oči vzhůru, vidím oči své matky a naše pohledy se setkávají. Díváme se na sebe, hledíme si přímo do očí. A za velkých bolestí volám ke své matce:

„Mami! Jaká hanba. Oni mě zavrhují. Tam, kam teď musím jít, odtud se už nikdy nevrátím a už se nikdy nevidíme.“

A v tomto okamžiku je mé matce dopřána velká, podivuhodná milost. Vždyť byla celou dobu zcela nehybná a strnulá. A najednou je jí dovoleno zvednout vzhůru dva prsty a dává mi jimi jednoznačné znamení, abych se také podívala nahoru. A ve stejném okamžiku mi padají z očí dvě

velké šupiny, které mi připravily nepředstavitelné bolesti a které byly důvodem mé duchovní slepoty. Padají mi tedy z očí a náhle vidím něco nepopsatelně krásného, našeho PÁNA JEŽÍŠE KRISTA uprostřed.

Současně mi přichází na mysl, jak mi jednou řekla jedna z mých pacientek:

„Podívejte se, paní doktorko, a zapište si to za uši. Jste zaměřena velmi materialisticky, ale jednoho dne si vzpomenete a budete myslet na to, co Vám teď řeknu. Ano, bude Vám toho dokonce hořce zapotřebí. Až budete v největším nebezpečí, kterému nebudete moci uniknout. Vůbec při tom není důležité, jakého druhu to nebezpečí bude. Až tedy budete v této situaci, pak prostě vzývejte našeho PÁNA JEŽÍŠE KRISTA a prostě HO, aby Vás ráčil přikrýt a chránit SVOU Drahocennou Svatou Krví. Takto Vás nikdy neopustí nebo nezanechá samotnou. Neboť ON SVOU Drahocennou Svatou Krví zaplatil výkupné i za Vás a za spásu Vaší duše!“

A v největší lítosti a zahanbení, s velkými bolestmi v srdci jsem začala křičet z plných plic:

„PANE JEŽÍŠI KRISTE, měj se mnou soucit! Odpuť mi! PANE, dej mi přece nějakou druhou příležitost!“

A nato zažívám nejkrásnější okamžik celé této události. Prostě se mi nedostává slov, abych správně popsala tento okamžik. ON, náš PÁN JEŽÍŠ KRISTUS, sestupuje a vyvádí mě z toho černého, hrozivého chřtánu, z této díry nahánějící strach.

A když mě odváděl a vzal za ruku, odpadla z mého těla všechna ta havěť, ta slizká hnusná hovada a tyto hořící skvrny, které jsem předtím cítila, a celá zem pode mnou byla plná tohoto neřádstva.

Zdvihá mě tedy vzhůru a přivádí mě k tomu rovnému místu, které jsem už předtím popsala. A s nezměrnou, prostě lidskými slovy nevyjádřitelnou láskou mi říká:

„Vrátíš se na zemi, dostaneš svou druhou šanci...“ - ale přitom také velmi vážně říká:

„Ale tuto milost návratu dostáváš nikoliv pro množství modliteb Tvých přátel a rodinných příslušníků. Neboť přece se dá očekávat a je zcela normální, že Tvoje vlastní rodina a lidé, kteří si Tě váží, se za Tebe modlí a úpěnlivě MĚ kvůli Tobě prosí. Nýbrž se můžeš vrátit díky modlitbám tak mnoha lidí, kteří nejsou Tvé krve a kteří se nepočítají k Tvé rodině. Tolik úplně cizích lidí hořce plakalo, modlili se ke MNĚ se zlomeným srdcem a

z hloubi duše a pozvedali ke MNĚ svá srdce s citem největší lásky a náklonností vůči Tobě.“

(Srovnej: Mše svatá „Vzhůru srdce“ – „Máme je u PÁNA“)

A v tomto okamžiku vidím, jak začíná svítit bezpočet světél, malých bílých plaménků, které jsou plny nezištné, čisté lásky. A náhle vidím všechny osoby, které se za mě modlily.

Ale jeden z těchto plamenů byl obzvlášť velký, vynikal a svítil mezi všemi ostatními, vyzařoval více světla než všichni ostatní. Byl to plamen osoby, která do své modlitby vložila nejvíce nezištné, pravé lásky k bližnímu.

Zajímala jsem se tedy, abych viděla, kdo byl tento člověk, který, přestože mě vůbec neznal, pro mě vynaložil tolik lásky. A tu mi PÁN řekl:

„Tento člověk, kterého vidíš tamhle, je osoba, která, ačkoliv jste si navzájem úplně neznámí a cizí, k tobě pociťovala tak vroucí a velkou náklonnost a něžnou lásku, jakou si člověk sotva dovede představit.“

A PÁN mi ukázal, jak se to všechno stalo. Tento chudý muž indiánského původu žil na venkově na úpatí „Sierra Nevada de Santa Marta“. Byl to chudý a velmi prostý rolník. Chodil dolů do vesnice na mši svatou a byl přítomen na mši svaté s takovou vroucností, jaká se vidí docela vzácně. Měl u sebe dvě bankovky – jednu s 10 a druhou s 5 tehdejšími měnovými jednotkami. Dovedete si představit, že při obětování nedal při sbírce kostelníkovi pětibankovku, nýbrž navzdory své chudobě desetibankovku.

A po mši svaté si za zbylé peníze ještě koupil trochu chleba a sýra. Tyto potraviny mu zabalili - jak je na venkově běžné - do starého novinového papíru z předešlého dne (bylo to vydání kolumbijského deníku „El Espectador“).

Když teď cestou domů chtěl z toho něco pojíst a rozbalil si chleba, uviděl na titulní straně tohoto vydání „Espectadora“ z předešlého dne fotografii mého zuhelnatělého těla, jak tak leželo na ulici.

Když ten prostý muž uviděl tuto fotografii, jejíž popis a příslušný článek si ani nemohl přečíst a ve spěchu na to ani neměl čas, padl na kolena a začal hořce a srdceryvně plakat. Učinil to s tak velkou, vroucí, nezištnou a dětinnou láskou a náklonností a přitom plačtivým hlasem pronášel následující modlitbu:

„OTČE na nebesích, můj PANE a BOŽE, měj přece slitování s mou sestřičkou. PANE, zachraň ji, PANE, pomoz jí, PANE, nenech ji zahynout, PANE, milostivě shlédni a ujmi se jí. Jestli moji sestřičku zachráníš, slibuji Ti, že budu putovat pěšky do svatyně Buga (Mariánské poutní místo na jihozápadě Kolumbie) a docela jistě tento slib splním, ale Ty přijď na pomoc mé sestřičce a zachraň ji!“

Představte si! Jeden zcela prostý a chudý rolník, který Bohu nelál a neklel, protože musel snášet hlad a žízeň. A který prostě měl nepředstavitelnou vnímavost pro opravdovou, nezištnou, ryzí lásku, nabízí PÁNU, že procestuje naši velkou zemi, aby vykonal slíbenou pouť za někoho, koho vůbec nezná a navíc nikdy v životě nepotkal.

A PÁN mi vysvětluje: **„Teď vidíš! Tomu říkám láska k bližnímu!“**

(...) a hned nato mi říká následující:

„Půjdeš zpátky na zemi. Ale nebudeš tento prožitek vyprávět pouze tisíckrát, ale tisíc tisíckrát. A přitom budou existovat lidé, kteří se nezmění, ačkoliv uslyší Tvůj příběh. A takové osoby budou pak ale souzeny podle ještě přísnějších měřítek. Tak jako i u Tebe, až přijdeš příště, budou pro Tvůj soud platit přísnější měřítka.“

A také pomazaní, to jsou Bohu zasvěcení kněží PÁNĚ, budou posuzováni podle přísnějších soudních směrnic. A každý z těch, kdo obdrží zprávu o zázracích, které Pán působí tomuto světu, a proto o tom věděl, zakusí přísnější měřítka. **Neboť neexistuje horší hluchoněmý než ten, který prostě nechce slyšet. A neexistuje horší slepota než té osoby, která prostě nechce vidět.**

A všechno, co jsem Vám teď dnes tady vyprávěla, moje milé sestry a bratři v Pánu, není žádnou hrozbou nebo pohrůzkou ani vydíráním, neboť náš Pán Bůh nemá zapotřebí, aby nám vyhrožoval nebo nás vydíral.

To, co se dnes zde dostalo k Vašemu sluchu nebo co jste právě četli, **je Vaší druhou šancí, Vaší příležitostí**, za kterou my všichni, Vy i já, musíme děkovat pouze nezměrné dobrotě našeho Boha.

Využijte této nabídky. Vždyť je to navíc možná i Vaše poslední příležitost. A díky tomuto našemu dobrotivému Bohu jsem přežila to, co jsem zažila. A tak Vám milostí Boží mohu o tom podat zprávu.

Neboť až se Vám otevře „kniha života“, každému z Vás jednotlivě, totiž až každý z Vás přejde na věčnost, až umře, onehdy my všichni prožijeme tenhle úplně stejný proces a všichni se budeme vidět tak, jak skutečně jsme, bez příkras, s jediným rozdílem, že v Boží přítomnosti budeme vzájemně vidět a poznávat své nejhlubší myšlenky a nejtajnější pocity.

Všechno bude zřejmé a nic nezůstane utajené nebo zametené pod kobercem. A nejkrásnější přítom bude, že každý z nás bude stát přímo před PÁNEM a budeme - a to každý jednotlivě z nás všech zde – budeme před NÍM stát tváří v tvář.

A ON nás bude stále znovu a znovu „prosit jako žebrák“, abychom se obrátili, abychom se vrátili do Otcova domu, abychom přišli k NĚMU domů, abychom začali znovu a abychom se s NÍM a skrze NĚHO stávali novým stvořením, **neboť bez JEHO POMOCI to pro nás prostě vůbec není možné.**

sestra Gloria POLO

MOJE FYZICKÉ UZDRAVENÍ

Vrátila jsem se tedy zpět. Ležela jsem na smrtelné posteli, moje ledviny ani plíce nefungovaly. A když mi ***Pán v jediném okamžiku uzdravil ledviny i plíce***, byli lékaři úžasem bez sebe. Neudělali mi ani dialýzu, protože to všechno už bylo zbytečné. Nyní začalo moje srdce prudce bít a já už jsem nepotřebovala žádné přístroje.

Začalo moje opětovné uzdravování. Od pasu dolů jsem nic necítila. Po měsíci mi lékaři řekli: ***Glorie, Pán na vás způsobil zázrak, protože na všech vašich spáleninách se vytvořila nová kůže. Ale s vašima nohama nemůžeme nic dělat. Budeme je muset amputovat.*** Opravdu jsem se na nohy nemohla postavit, prostě jsem ihned padala. Jako všestranná sportovkyně jsem mnoho cvičila, denně jsem dělala aerobik, a k čemu mi to nyní všechno bylo? Kvůli další operaci jsem byla přeložena ze 4. na 7. poschodí. Tam jsem poznala jednu ženu, které amputovali obě nohy, ale museli ji znovu operovat a odejmout jí další kus končetin. Když mi to vyprávěla, byla jsem z toho velice smutná, že všechny peníze světa nestačí na to, aby si mohla koupit nové nohy. Nikdy předtím jsem Bohu neděkovala za své nohy, naopak! A nyní vidím tyto nohy spálené na uhel, bez masa, bez krevního oběhu, ale poprvé jsem Bohu děkovala, že je vůbec ještě mám. ***Pane, děkuji ti za mé nohy a prosím tě, abys mi dovolil ještě chodit. Pane, nechej mi moje***

nohy! A v tom okamžiku jsem je opět začala cítit. Když pak lékaři přišli připravovat operaci, byli udiveni, protože moje **nohy nabyly opět normální barvy, znovu začal krevní oběh.** Lékaři ohmatávali mé nohy a nechtěli věřit tomu, co vidí. Řekla jsem: **Pane doktore, ty nohy mě strašně bolí, ale já myslím, že nikdo,** koho bolí nohy, nebyl tak šťastný, jako já v tomto okamžiku. Primář řekl: **Za 38 let své lékařské služby jsem nic podobného nezažil.**

Po nějaké době způsobil Pán další zázrak: Byla to **moje ěadra a moje vaječníky.** Doktor mi řekl, že už nikdy neotěhotním, a já jsem s tímto řešením byla takřka spokojena. Ale po roce a půl se moje ěadra znovu zformovala. Byla jsem velice překvapena, když mi lékař řekl: **Jste v jiném stavu!** A tímto ěadrem jsem pak **své dítě kojila.**

At' vás všechny Pán náš Bůh bohatě zahrne svým požehnáním a svými milostmi.

At' Vás všechny Pán náš Bůh bohatě zahrne SVÝM POŽEHNÁNÍM a SVÝMI MILOSTMI.

SLÁVA buď BOHU OTCI, který nás stvořil a miluje nás s velkou něžností;

SLÁVA buď BOHU SYNU, našemu Pánu Ježíši Kristu, který nás svým utrpením na kříži vykoupil ze všeho provinění hříchů a obmyl a vykoupil nás od každé poskvrny hříchů svou Drahocennou Svatou Krví;

A SLÁVA buď DUCHU SVATÉMU, který nás posvěcuje, který nás posiluje mocí SVÝCH darů, který nás utěšuje a zastává se nás, až opět přijdeš TY, ó, PANE, jak jsi nám slíbil – PŘIJĎ PANE, dej at' nastane HODINA, která všechno obnoví a zřídí TVÉ KRÁLOVSTVÍ. Obnov všechno a zřid' SVÉ KRÁLOVSTVÍ LÁSKY A POKOJE. Amen.

Sestra Gloria Polo

Dr. Gloria Polo žije v Kolumbii a jako před dramatickou událostí pracuje i dále jako zubní lékařka. Jizvy po spáleninách, které tvořily 70 %, jsou více než výmluvným svědectvím, jak velký zázrak milosrdenství s ní Bůh vykonal a jaký způsobí i s námi, když odpovíme na jeho volání.